

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΚΘ'

ΑΘΗΝΑΙ, ΦΙΛΟΘΕΗΣ 19

1 ΙΟΥΝΙΟΥ 1952

ΑΡΙΘ. 12

ΤΑ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Τῆς Συνάξεως, Πεντηκοστή.— *Ἡ Χριστιανικὴ Ἰαπωνία πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος (ἔγγραφο).*— Π. Ν. Τρεμπέλα, Καθηγητοῦ τοῦ Πηλίου Ἀθηνῶν, Ἡ Θεολογικὴ Σχολὴ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν εἰς ΚΠολιτ. Πρεσβ. Ἰωάννου Σπ. Ράμφου, Ὁ ἅγιος μάγισ Θεολέλειος.— D. Lewrie (μετάφρ. Σ. Ἀγουρίδου), Ἡ ἀρχὴ μιᾶς νέας ἐποχῆς διὰ τὴν Ἀνατολικὴν Ἐκκλησίαν.— Γρηγ. Παπαμιχαήλ, Ἀκαδημαϊκοῦ, Ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας Ἀντιοχείας.— Παρατηρήσεων Στήλη: Αἱ πυροβολαὶ τοῦ Λαγκαδά. Τὰ Κατηχητικὰ Σχολεῖα.— Νεῖαι δωρεαὶ τῶν ξένων Ἐκκλησιῶν πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος.— Χρονικά.— Βιβλιογραφία.

ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗ

Μετὰ τὴν σήμερον ἀγομένην ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας μας σεβασμίαν μνήμην τῶν Ἁγίων Πατέρων τῆς ἐν Νικαίᾳ Ἀ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ὑπὸ τῆς ὁποίας ἐπακριβῶς ἠρμηνεύθη καὶ διευκρινήθη ἡ περὶ τῆς θεότητος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ὀρθόδοξος πίστις, μεγίστη καὶ λαμπροτάτη τὴν ἐπομένην Κυριακὴν τελεῖται πανήγυρις ἐπὶ τῇ ἀπὸ τοῦ Ἁγίου Πάσχα Πεντηκοστῆ ἡμέρᾳ.

Κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην τῆς Πεντηκοστῆς ἡ Ἐκκλησία εὐγνωμόνως ἀναμνησκεται ὅτι ὁ ἐκ νεκρῶν ἀναστὰς καὶ πρὸς τὸν Πατέρα εἰς οὐρανοὺς ἀναληφθεὶς Θεάνθρωπος Ἰησοῦς Χριστός, «τὴν ἐπαγγελίαν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος λαβὼν παρὰ τοῦ Πατρὸς, ἐξέχεε τοῦτο» ἐπὶ τοὺς ἁγίους Αὐτοῦ Μαθητὰς καὶ Ἀποστόλους καὶ «ᾠφθησαν αὐτοῖς διαμεριζόμεναι γλῶσσαι ὡσεὶ πυρὸς, ἐκάθησέ τε ἐφ' ἓνα ἕκαστον αὐτῶν, καὶ ἐπλήσθησαν πάντες Πνεύματος Ἁγίου». Τότε καὶ τὸ πρῶτον ἀποστολικὸν κήρυγμα ἠκούσθη καὶ ὁ στενὸς τῶν πιστῶν τοῦ Ἐσταυρωμένου ὄμιλος εἰς πολυπληθεῖ Ἐκκλησίαν ἤρchiσε νὰ εὐρύνεται ἀπὸ τῶν πρώτων ἐκείνων τρισχιλίων ψυχῶν, αἵτινες ἐδέχθησαν τῆς σωτηρίας τὸ βάπτισμα.

*

Εἴκοσιν ὀλόκληροι αἰῶνες διέρρησαν ἀπὸ τῆς ἀγίας ἐκείνης ἡμέρας, αἰῶνες πλήρεις δακρῶν καὶ αἱμάτων, εἰς τοὺς ποταμοὺς τῶν ὁποίων ἡ μαγία τοῦ ὑλόφρονος κόσμου ἐπεζήτησε νὰ καταπνίξη τοῦ Κηρύγματος ἐκείνου τὴν φωνήν. Ἄλλ' εἰς τὴν «βιαιάν πνοήν», ἣτις τὸ πρῶτον τότε ἐκεῖ, εἰς τὴν ἁγίαν Σιών, ἠκούσθη, οὐδὲν ἐμπόδιον κατώρθωσεν ἀποτελεσματικῶς ν' ἀνιταχθῆ — τὰ πάντα ἐσάρωσε τοῦ Πνεύματος ἡ ἰσχὺς!

Ὅπως τότε «ἐπλήρωσεν ὅλον τὸν οἶκον» τῆς ἱερᾶς συνάξεως τῶν Ἀποστόλων, οὕτως «ἐπλήρωσεν» ἤδη ὅλον τὸν κόσμον καὶ εἰς πᾶσαν τῆς Οἰκουμένης γωνίαν ἐξακολουθεῖ «κατὰ πρόσωπον πάντων τῶν λαῶν» νὰ κηρύσσεται «τὸ σωτήριον τοῦ Θεοῦ» καὶ ἀπανταχοῦ νὰ λάμπη ὁ Χριστὸς «φῶς εἰς ἀποκάλυψιν ἐθνῶν» καὶ εἶναι σήμερον ὁ «λίθος» ἐκείνος, «ὃν ἀπεδοκίμασαν οἱ οἰκοδομοῦντες», ὁ μόνος ἀληθινὸς «θεμέλιος» καὶ «κεφαλὴ γωνίας», διὰ τὸ οἰκοδόμημα τῆς «εἰρήνης» καὶ τῆς «εὐδοκίας», ὅπερ ἀποτελεῖ τὸν βαθύτατον πόθον ὀλοκλήρου τῆς ὑγιᾶς σκεπτομένης ἀνθρωπότητος.

*

«Πεντηκοστὴν ἐορτάζομεν καὶ Πνεύματος ἐπιδημίαν καὶ προθεσίαν ἐπαγγελίας καὶ ἐλπίδος συμπλήρωσιν», ὅπως ἐνθουσιῶσα ψάλλει ἡ Ἐκκλησία μας καὶ καλούμεθα ν' ἀναπολήσωμεν ἐν εὐλαβείᾳ: τοῦ Οὐρανίου Πατρὸς τὴν ἄπειρον φιλανθρωπίαν, καὶ τοῦ ἐνανθρωπήσαντος Υἱοῦ τὴν ἄκραν πρὸς ἡμᾶς συγκαιτάβασιν, καὶ τοῦ Παρακλήτου Πνεύματος τὰς ἀκένωτους δωρεάς, εὐγνώμονες, διότι ἀνήκομεν εἰς τὴν εὐλογημένην παγκόσμιον οἰκογένειαν τῶν πιστῶν τῆς Παναγίας Τριάδος, «κληρονόμοι μὲν Θεοῦ, συγκληρονόμοι δὲ Χριστοῦ».

*

Ἄλλὰ τῆς εὐλαβοῦς ταύτης ἀναπολήσεως φυσικὸν ἀποτέλεσμα καὶ τῆς εἰλικρινοῦς εὐγνωμοσύνης ἀναγκαῖα ἐκδήλωσις δὲν πρέπει νὰ εἶναι καὶ ἡ ἐν παντὶ καὶ πάντοτε ἔμπρακτος τοῦ θείου θελήματος πιστὴ καὶ πρόθυμος ἐκτέλεσις; Καὶ ἡ ἐκτέλεσις αὐτῆ τῶν θείων ἐντολῶν δὲν εἶναι ἡ ἐν τῇ ζωῇ ἀξιοποίησις τῆς ἀληθινῆς πίστεως, διὰ τῆς ὁποίας ἀναδεικνύομεθα, κατὰ τὴν θεϊκὴν τοῦ Ἀρχηγοῦ μας ἀξίωσιν, «τὸ ἅλας τῆς γῆς» καὶ «τὸ φῶς τοῦ κόσμου»; Καὶ δὲν εἶναι, εἰς τὴν σημερινὴν καμπὴν τῆς παγκοσμίου ἱστορίας, ἐξόχως ἀπαραίτητον αὐτὸ «τὸ ἅλας» καὶ αὐτὸ «τὸ φῶς»; Εἶναι ὁ χριστιανικὸς κόσμος τῆς σήμερον ἀντάξιος τῆς βαρυτάτης εὐθύνης του διὰ τὴν ὑψίστην δωρεάν τοῦ Πνεύματος τῆς Πεντηκοστῆς καὶ ἀνταποκρινόμεθα εἰς τὸ χρέος, τὸ ὁποῖον ἐνώπιόν μας προβάλλει ἡ κρισιμότης τῶν καιρῶν;

Ἴδου μερικὰ ἐρωτήματα, τὰ ὁποῖα ἡ Χριστιανισμὸς ἐν γένει καὶ ἕκαστος ἐξ ἡμῶν ἰδιαίτερος καλεῖται νὰ μελετήσῃ ἐν εὐλαβείᾳ κατανύξει κατὰ τὴν ἁγίαν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς. Ε. Γ. Μ.

Η ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΙΑΠΩΝΙΑ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐπὶ τῇ κυρώσει τῆς Ἰαπωνικῆς Συνθήκης Εἰρήνης, τὸ Ἐθνικὸν Χριστιανικὸν Συμβούλιον τῆς Ἰαπωνίας ἀπέστειλε πρὸς τὴν Α. Μ. τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος, ὡς καὶ πρὸς πάσας τὰς Χριστιανικὰς Ἐκκλησίας, τὴν ἀκόλουθον ἐπιστολήν :

Ἐν Τόκυο 28 Ἀπριλίου 1952

Πρὸς τὴν Α. Μ.

*τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος,
τὴν Ἱεράν Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος,
Ἐπιτροπὴν Ἀλληλοβοηθείας καὶ Σχέσεων
μετὰ τῶν ἑνῶν Ἐκκλησιῶν.*

Ἐχομεν τὸ προνόμιον νὰ διαβιβάσωμεν τὸ ἀκόλουθον «Μήνυμα ἐγγνωμοσύνης καὶ καλῆς θελήσεως», τὸ γενόμενον δεκτὸν κατὰ τὴν Γενικὴν Συνέλευσιν τοῦ Ἐθνικοῦ Χριστιανικοῦ Συμβουλίου, τὴν συγκροτηθεῖσαν κατὰ τὴν 27—28 Μαρτίου 1952 ἐν Τόκυο.

Ἐπὶ τῇ ἐνκαιρίᾳ τῆς κυρώσεως τῆς Συνθήκης Εἰρήνης, ἡμεῖς οἱ Ἰάπωνες χριστιανοὶ ἐπιθυμοῦμεν νὰ ἀπευθύνωμεν τοὺς ἐγκαρδίους ἡμῶν χαιρετισμοὺς ἐγγνωμοσύνης καὶ καλῆς θελήσεως πρὸς πάσας τὰς ἀνά τὸν κόσμον Χριστιανικὰς Ἐκκλησίας.

Ἐμεθα λίαν ἐγγνώμονες ἐπὶ τῷ ὅτι ἐπετραπή εἰς τὸ ἡμέτερον ἔθνος νὰ ἐπανασυνδεθῇ μετὰ τῆς οἰκογενείας τῶν ἐθνῶν ὡς μία ἐλευθέρα, ἀνεξάρτητος καὶ κυρίαρχος χώρα, χάρις εἰς τὴν γενναίω φροσύνῃ καὶ καλὴν θέλησιν πολλῶν τοῦ κόσμου ἐθνῶν.

Ἀνυπόμεθα πάντως διότι ἡ Συνθήκη Εἰρήνης αὕτη δὲν εἶναι πλήρης, ὡς μὴ περιλαμβάνουσα τινὰ τῶν εἰς τὸν πόλεμον ἐμπλακέντων ἐθνῶν, ὅθεν καὶ αἰσθανόμεθα δυσφορίαν τινά, ἐφ' ὅσον ἀπομένουν προβλήματα τινὰ μῆπω λυθέντα. Ἐν τῷ μεταξὺ θεομῶς προσευχόμεθα ὅπως ἐπιστῇ ἡ ἡμέρα, καθ' ἣν τὸ πνεῦμα τῆς ἀγάπης καὶ τῆς εἰρήνης, τὸ ὅποσον κατέστησε δυνατὴν τὴν Συνθήκην ταύτην, θὰ κατανοηθῇ παρὰ πάντων τῶν ἐθνῶν τοῦ κόσμου, ὥστε ἡ εἰρήνη τοῦ σύμπαντος κόσμου, ἐπὶ τέλους, ἀκλονήτως νὰ ἐδραιωθῇ.

Ἐπὶ τῇ ἐνκαιρίᾳ ταύτῃ ἐπιθυμοῦμεν νὰ ἐκφράσωμεν τὴν βαθεῖαν ἡμῶν ἐγγνωμοσύνην καὶ ἐκτίμησιν, μιμησομένη τῆς ἐπιδειχθείσης πρὸς ἡμᾶς, τοὺς πρώην ἐχθρούς, ὑπὸ πολλῶν ἐθνῶν ἀπὸ τῆς λήξεως τοῦ πολέμου ἀγάπης καὶ συμπαθείας.

Βαθέως συναισθανόμεθα τὴν ἠθικὴν ἡμῶν ἐδύνην πρὸς τὰ διάφορα ἔθνη, τὰ ὅποια ὑπέφεραν ἐκ τῆς πολεμικῆς τραγωδίας, ἐκφράζοντες δὲ τὰς εἰλικρινεῖς ἡμῶν τύψεις καὶ τὴν μετάνοιαν ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων, ἐγγνώμεθα ὅτι θὰ ἀγωνισθῶμεν ὅπως, τὸ μὲν ἐκχριστιανίσωμεν οἴκοι τὸ ἡμέτερον ἔθνος, τὸ δὲ προσφέρωμεν πᾶσαν δυνατὴν ὑπηρεσίαν πρὸς ἀπάσας τὰς ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ Χριστιανικὰς Ἐκκλησίας.

Ἐκφράζοντες ἐπὶ τούτῳ τὸ γενικὸν γήσιον φρόνημα τῶν Ἰαπῶνων χριστιανῶν μας, προσευχόμεθα

Η ΘΕΟΛΟΓΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΤΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ ΕΙΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΝ

Ἡ Πατριαρχικὴ πρόσκλησις.

Ἦδη ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τοῦ θέρους τοῦ παρελθόντος ἔτους ἡ Α. Θ. Παναγιότης ὁ Οἰκουμενικὸς πατριάρχης κύριος Ἀθηναγόρας διὰ σεπτοῦ γράμματος αὐτοῦ πρὸς τὸν τότε κοσμήτορα τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς κ. Βασ. Βέλλαν ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμίαν, ἵνα ἡ Θεολογικὴ Σχολὴ τοῦ Ἀθήνησι Πανεπιστημίου ἐπισκεφθῇ τὴν Κων)λιν ξενιζομένη ἐν τῇ κατὰ Χάλκην Θεολογικῇ Σχολῇ. Τῆς ἱεραῆς ταύτης ἀποδημίας ἀναβληθείσης τότε λόγω καὶ τῶν παρεμπесουσῶν ἐσοτῶν τοῦ ἀποστόλου Παύλου, καὶ πάλιν ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἀρχομένου τοῦ παρελθόντος Ὀκτωβρίου ἐπανάλαβε τὴν πρόσκλησιν, εὐελπιστοῦσα ὅτι ἐντὸς τοῦ μηνὸς ἐκείνου θὰ ἡξιούμεθα νὰ πραγματοποιήσωμεν τὴν ποθητὴν ταύτην συνάντησιν καὶ ἐπικοινωνίαν. Καὶ πάλιν ὁμως ἡ Θεολογικὴ Σχολὴ εὐρέθη εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ ζητήσῃ παρὰ τῆς Παναγιότητός του καὶ νέαν ἀναβολὴν ἐκφράζουσα τὴν ἐλπίδα, ὅτι κατὰ τὰς ἡμέρας τοῦ Πάσχα θὰ παρείχοντο εἰς αὐτὴν κρείττονες περιστάσεις πρὸς ἐπιχείρησιν τοῦ ταξιδίου. Κατ' ἀκολουθίαν, ἀρχομένης τῆς Μ. Τεσσαρακοστῆς ἡ Α. Θ. Παναγιότης δι' ἐπανειλημμένων σεπτῶν αὐτῆς γραμμάτων ἐντονώτερον ἐπανῆλθεν ἐπὶ τῆς ἐπιθυμίας Τῆς καὶ μονονουχί ἐπιτάσσουσα ἤδη, καθίστα τοὺς ἀποτελοῦντας τὴν Σχολὴν αἰχμαλώτους τῆς στοργικῆς ἐπιμονῆς Τῆς καὶ τοῦ πατρικοῦ πόθου Τῆς. Οὕτω ἀναποφεύκτου, λόγω τῆς σεπτῆς πατριαρχικῆς ἐπιμονῆς, καταστάντος τοῦ εἰς Κων)λιν ταξιδίου, ἀπεφασίσθη, ἵνα μετὰσχωσιν αὐτοῦ πάντες οἱ καθηγηταὶ τῆς Σχολῆς ὁμότιμοί τε καὶ ἐν ἐνεργείᾳ μετὰ τοῦ Προτάνεως τοῦ Πανεπιστημίου, συνοδευόμενοι ὑπὸ εἴκοσι καὶ πέντε φοιτητῶν καὶ φοιτητριῶν ἐκ τῶν διανυόντων τὸ τέταρτον ἔτος τῆς σπουδῆς τῶν. Ἐπειδὴ δὲ κατέστη ἀνεπίτευκτον, ἵνα

ὑπὲρ τῆς προαγωγῆς φιλικῶν σχέσεων μεταξὺ τῶν ἐθνῶν.

Ἐἴθε ὁ Οὐράνιος ἡμῶν Πατὴρ νὰ ἐπιδαφιεύσῃ πλουσίας τὰς εὐλογίας Αὐτοῦ ἐπὶ τῶν ὑμετέρων Ἐκκλησιῶν.

Ἐκ μέρους τοῦ Ἐθνικοῦ Χριστιανικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἰαπωνίας

Εἰλικρινῶς Ὑμέτεροι

Ἐπίσκοπος MICHAEL H. YASHIRO

Ἀντιπρόεδρος τοῦ Ἐθνικοῦ Χριστιανικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἰαπωνίας

Αἰδ. AKIRA EBISAWA

Γενικὸς Γραμματεὺς τοῦ Ἐθνικοῦ Χριστιανικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἰαπωνίας

Σ. Ε. Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη ἀποτελεῖ τεκμήριον συναίσθησεως τῆς χριστιανικῆς εὐθύνης διὰ τὴν σύγχρονον μεταπολεμικὴν κατάστασιν καὶ ἐλπίδος διὰ τὸ μέλλον, ἐπὶ τῇ βάσει τῆς χριστιανικῆς συγγνώμης καὶ τῆς συνεργασίας μεταξὺ τῶν λαῶν.

διὰ τοῦ αὐτοῦ ἀεροπλάνου ἀναχωρήσουν πάντες ἐξ Ἀθηνῶν, κατηρτίσθησαν δύο ομάδες, ἐκ τῶν ὁποίων ἡ μὲν πρώτη, ἀπαρτισθεῖσα ἐκ πάντων σχεδὸν τῶν κ.κ. καθηγητῶν, τῶν φοιτητῶν καὶ τινῶν φοιτητῶν, ἀνεχώρησεν ἐκ τοῦ ἑλληνικοῦ ἀεροδρομίου τὴν 6 μ.μ. τῆς 22 Ἀπριλίου, ἡ δὲ δευτέρα, περιλαβοῦσα τοὺς ὑπολοίπους φοιτητὰς ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν τοῦ καθηγητοῦ κ. Μπρατσιώτου, ἔφθασεν εἰς τὸ ἀεροδρόμιον Κων)λεως ἀργὰ τὴν νύκτα τῆς 25 Ἀπριλίου.

Ἀντιπρόσωποι τοῦ Πατριαρχείου ὑπεδέχθησαν μετὰ πάσης ἐγκαρδιότητος ἀμφοτέρας τὰς ομάδας ἐν τῷ ἀεροδρομίῳ, ἐπειδὴ δὲ τῆς πρώτης ομάδος συμμετεῖχε καὶ ὁ Πρύτανης, μετὰ τῶν ὑποδεξαμένων αὐτὴν συγκατελέγετο καὶ ὁ Πρύτανης τοῦ Πανεπιστημίου Κων)λεως. Ἐξ ἄλλου ὁ Βαλῆς τῆς Κων)λεως, ὅστις προσφάτως εἶχεν ἐπισκεφθῆ τὰς Ἀθήνας καὶ ἀνεκρηρύχθη ἐπίτιμος διδάκτωρ τοῦ Πανεπιστημίου μας, εἶχε δώσει ἐγκαίρως διαταγὰς, ἵνα διευκολύνωσιν ἡμᾶς κατὰ τὸν ἔλεγχον τῶν ἀποσκευῶν μας, καὶ οὕτω ἄνευ δυσχερείας τινὸς ἐν ὧραις πλέον νυκτεριναῖς οἱ μὲν φοιτηταὶ μετὰ τοῦ κοσμητοροῦ κ. Τρομπέλα ἐγκατεστάθησαν εἰς τὸ ἐν Χάλκῃ μέγαρον τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς, αἱ δὲ φοιτήτριαι πᾶσαι εἰς τὴν ἐν τῇ αὐτῇ νήσῳ οἰκίαν τῆς δος Λιανοπούλου, θυγατρὸς παλαιοῦ καθηγητοῦ τῆς Σχολῆς, παρ' ἧ ἔτιχον ἐξαιρετικῆς ὑποδοχῆς, οἱ δὲ καθηγηταὶ κ. κ. Παπαμιχαήλ, Μπαλάνος, Σωτηρίου, Λούβαρις, Βέλλας, Μπόνης, Κονιδάσης καὶ ὁ πρύτανης κ. Μουτούσης μετὰ τῶν ἐριτίμων συζύγων τῶν κατέλαβον τὰ ἐκ προτέρου κατ' ἐντολὴν τοῦ ξενίζοντος αὐτοῦς Πατριάρχου ἐπιφυλαχθέντα ἐν τῷ ξενοδοχείῳ Ἰπέκ Πάλας διαμερίσματα.

Εἰς τὸν πατριαρχικὸν ναὸν καὶ τὰ Πατριαρχεῖα.

Τὴν ἐπομένην, ἑορτὴν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, ἐπαγγύριζεν ὁ πατριαρχικὸς ναὸς καὶ συνήχθημεν πάντες ἐκεῖ ὀδηγηθέντες εἰς τὸν χώρον τῶν ἡγεμονικῶν στασιδίων, τὰ ὁποῖα καὶ κατελάβομεν. Πατριαρχικὴ καὶ συνοδικὴ λειτουργία μᾶς ἔδωκε τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἀκούσωμεν τὸν Πατριάρχον ἱερουργοῦντα, ἡμφιεσμένον τὸν σάκκον Ἰεσσαὶ καὶ παραστατοῦμενον ὑπὸ ὀκτὼ συνοδικῶν. Ὅταν ἡ πλειὸς αὐτῆ τῶν ἱεραρχῶν ἐξῆλθε τοῦ ἱεροῦ βήματος, δὲν κατηυθύνθη μετὰ τοῦ Πατριάρχου εἰς τὸν ἔξω τοῦ βήματος πατριαρχικὸν θρόνον καὶ τὰ παρ' αὐτῷ συνοδικὰ στασίδια, ἀλλ' εἰς δύο παραλλήλους σειρὰς θρόνων περὶ τὸ πατριαρχικὸν θρόνον, τὸ ἐν τῷ κέντρῳ τοῦ σολέα τοποθετημένον, ἐκεῖ δὲ καὶ παρέμειναν μέχρι τῆς ὥρας τῆς μικρᾶς εἰσόδου, ὁπότε, εἰσελθόντων πάντων τῶν συλλειτουργούντων μετὰ τοῦ Πατριάρχου εἰς τὸ ἅγιον βῆμα, ἤρθησαν ἐκεῖ πάντα τὰ θρόνια καὶ ἠνοιχθῆ ἑλεύθερος ὁ ὑπὸ τῶν συνοδικῶν καὶ τοῦ Πατριάρχου τέως κατεχόμενος χώρος εἰς ὅλον ἐν πυκνούμενον ἐκκλησίασμα. Μετ' εὐχαρίστου ἐκπλήξεως ἐσημειώσαμεν, ὅτε μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ εὐαγγελίου δὲν ἠκούσθη ὀλοτελῶς τὸ «Εἰς πολλὰ ἔτη δέσποτα», τὸ συνήθως συμπαλλόμενον μετὰ τοῦ «Δόξα σοι Κύριε...», κατὰ τὸν καθαγιασμὸν δὲ τῶν δώρων πάντες οἱ ἐν

τῷ θυσιαστηρίῳ προσεστηκότες ἀρχιερεῖς μετὰ τοῦ πατριάρχου ἐγονυπέτησαν, καίτοι ἦτο Τετάρτη τοῦ Πάσχα. Ἡ τοιαύτη κλίσις τῶν γονάτων κατὰ τὸν καθαγιασμὸν φαίνεται γενικευθεῖσα ἐν τῷ οἰκουμηνικῷ κέντρῳ, ὡς τοῦτο θὰ ἠδύνατο νὰ συναχθῆ καὶ ἐκ τοῦ ὅτι κατὰ τὴν Κυριακὴν τοῦ Θωμᾶ ἐν τῇ λειτουργίᾳ τῇ γενομένῃ ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ καὶ ἀρχιμανδρίτου κ. Εὐαγγέλου Ἀντωνιάδου ἐν τῷ ναῷ τῆς κατὰ Χάλκην Θεολογικῆς Σχολῆς ἐγονυπέτησαν κατὰ τὸν καθαγιασμὸν πάντες οἱ μαθηταί, προσεάρχοντος τοῦ ἐπὶ σεμνότητι βίου καὶ διοικητικῇ συνέσει διακρινομένου Σχολάρχου αὐτῆς Μητροπολίτου Ἰκονίου κ. Ἰακώβου.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς λειτουργίας ἐδέξατο ἡ Α. Θ. Παναγιότης εἰς τὸ ἰδιαίτερον Γραφεῖον αὐτῆς ἡμᾶς τε καὶ πολλοὺς ἄλλους ἐκ τῶν παρακολουθησάντων τὴν θεῖαν λειτουργίαν ἐν τῷ ναῷ καὶ ἀπηύθυνεν εἰς πάντας τὰς ἐπὶ τῇ λαμπροφύρῳ Ἀναστάσει εὐχὰς, διανείμασα ἅμα εἰς ἕνα ἕκαστον τῶν ἐπισκεψαμένων αὐτὴν ἀνὰ τέσσαρα πασχάλια ὠά, ἐντετυλιγμένα ἐντὸς λεπτοῦ ὑφάσματος περιδεδεμένου διὰ μεταξίνης ταινίας. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ ἐτόνισεν ἡ Παναγιότης του τὰς ἀγαθὰς σχέσεις, αἵτινες ἀνεπτύχθησαν μετὰ τῆς Ὀθωμανικῆς κυβερνήσεως καὶ τῆς ἐκκλησίας, ἐξέφρασε δὲ τὴν πεποιθήσιν, ὅτι πάντες οἱ παρεπιδημοῦντες ξένοι θὰ ἀναπνεύσουν εἰς τὴν χώραν τῆς Τουρκικῆς Δημοκρατίας τὸν ἀέρα τῆς ἐλευθερίας. Ἰδιαίτερος εἰς τοὺς φοιτητὰς καὶ τὰς φοιτητριάς ἀπηύθυνε συμβουλὰς καὶ παραινέσεις, αἵτινες συνεκίνησαν αὐτοὺς μέχρι δακρύων. Ἀπλοῦς ἅμα καὶ ἐπιβλητικὸς, καταδεκτικὸς πρὸς ὅλους, μετὰ πατρικῆς στοργῆς πρὸς αὐτοὺς ὁμιλῶν καὶ φερόμενος, κατασπαζόμενος ἐπὶ τοῦ προσώπου ἕνα ἕκαστον τῶν εἰς αὐτὸν προσερχομένων, πρὶν ἢ οὗτος προφθάσῃ νὰ ἀσπασθῆ τὴν πάντοτε ἀποσυρομένην φιλοφρόνως σεπτὴν χεῖρα αὐτοῦ, ἐδημιούργει περὶ ἑαυτὸν ἀτμόσφαιραν πατρικῆς οἰκειότητος, ἀπληλαγμένην τῆς ψυχρότητος καὶ τῶν ἀποστάσεων, τὰς ὁποίας εἰς τοιαύτας ἐπισκέψεις ἢ τήρησις τῶν ἐθιμοτυπιῶν ἐπιβάλλει.

Ἐξερχόμενοι τοῦ πατριαρχικοῦ γραφείου διήλθομεν πρὸ τοῦ παρεκκλησίου τοῦ εἰς τιμὴν τοῦ ἀποστόλου Ἀνδρέου ὑπὸ τοῦ ἀοιδίμου καὶ μακαριστοῦ ἐν πατριαρχαῖς Ἰωακείμ τοῦ Γ' ἀνεγερθέντος. Ἐν αὐτῷ, ὡς ἐπληροφορήθημεν ὑπὸ συναδέλφου φιλοξενηθέντος εἰς τὰ διαμερίσματα τοῦ πατριαρχικοῦ μεγάρου, ἡ Α. Θ. Παναγιότης παρακολουθεῖ καθ' ἑκάστην καὶ ἀνελλιπῶς τὸν Ὁρθρον, τὸν Ἑσπερινὸν καὶ τὸ Ἀπόδειπνον.

Τὸ ἀλόγεμα τῆς πρώτης ταύτης μετὰ τὴν εἰς Κων)λιν ἀφίξιν ἡμῶν ἡμέρας διεπλεύσαμεν τὸν Βόσπορον συνοδευόμενοι οἱ τε καθηγηταὶ καὶ φοιτηταὶ ὑπὸ τῶν ἱερολογιωτάτων διακόνων καὶ καθηγητῶν τῆς κατὰ Χάλκην Θεολογικῆς Σχολῆς κ. κ. Χρυσοστόμου Κωνσταντινίδου καὶ Μαξίμου Ρεπανέλλη, οἵτινες εἶχον ὀρισθῆ ὑπὸ τῆς Α. Θ. Π. ὡς ξεναγοὶ ἡμῶν, καὶ πᾶσαν εὐγενῶς τε καὶ προθύμως κατέβαλον προσπάθειαν, ἵνα διὰ παντὸς τρόπου εὐχαριστήσωσιν ἡμᾶς, ἐπισπᾶσαντες διὰ τῆς εἰς πᾶσαν περιπτώσιν ὑποχρεω-

τικῆς αὐτῶν συμπεριφορᾶς τὴν θεομὴν εὐγνωμοσύνην μας.

Εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἁγίας Σοφίας.

Τὴν ἐπομένην ἡμέραν, Πέμπτην, 24 Ἀπριλίου, ἔχοντες ἐπὶ κεφαλῆς τὸν συνάδελφον καὶ ἀκαδημαϊκὸν κύριον Γ. Σωτηρίου ἐπεσκέφθησαν τὸν ναὸν τῆς Ἁγίας Σοφίας. Ἐκστασις κατέλαβε πάντας ἡμᾶς ἐκ τοῦ θαύματος τούτου καὶ ἀριστουργήματος τῆς τέχνης. Καὶ μόνον διὰ τὰ ἴδη τις καὶ θαυμάσει τὴν σύλληψιν καὶ μεγαλοπρέπειαν τοῦ ἀθανάτου αὐτοῦ μνημείου ἀξίζει νὰ ἐπιχειρήσῃ τὸ ταξίδιον πρὸς τὴν Κων/λιν. Ὁ εἰσερχόμενος ἀντικρῦζει ἤδη ἀπὸ τῆς πύλης τοῦ νόρθου ὀλόπλευρον τὸν τροῦλον τοῦ μεγαλοπρεποῦς ναοῦ ὑψύμενον περὶ τὰ 70 μέτρα ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν του καὶ δημιουργοῦντα διὰ τοῦ ἀπλέτου φωτὸς τοῦ ἐκ τῶν παραθύρων διαχυομένου αἰθέριον καὶ γοητευτικὸν οὐρανὸν ἐλκύοντα αὐτομάτως τὴν ψυχὴν πρὸς τὰ ἄνω. Εἶχε πλήρως δίκαιον ὁ Προκόπιος, ὅταν ἔγραφεν, ὅτι ὁ θόλος τοῦ ἱεροῦ τούτου ναοῦ μετὰ τῶν παρακειμένων ἡμικυκλίων καταβιβάζει τὸν οὐρανὸν ἐπὶ τῆς γῆς.

Εἰς τὰ τριγωνικὰ τύμπανα τοῦ τροῦλου, ὅπου συνήθως ζωγραφίζονται οἱ τέσσαρες εὐαγγελισταί, ἀντὶ τούτων διακρίνει τις τέσσαρα σεραφεῖμ κατακεκαλυμμένα ὑπὸ τῶν πτερυγῶν αὐτῶν μέχρι σημείου ὥστε οὐδὲν ἐκ τῶν μελῶν τοῦ σώματος, μηδ' αὐτὸ τὸ πρόσωπον, νὰ παραμείνῃ ἀκάλυπτον. Ἐκ τῶν ψηφιδωτῶν τούτων μόνον τὸ ἓν, τὸ ἐμπρὸς πρὸς τὰ ἀριστερά, διεσώθη ἀνεπαφον, τὰ δὲ λοιπὰ τρία καταστραφέντα ἀντεκατεστάθησαν ὑπὸ νεωτέρων ἀντιγραφῶν. Εἰς τὸ ὕψος τῆς κόγχης τοῦ ἱεροῦ ἀπεκαλύφθη ὑπὸ τῶν συνεχιζομένων ἀναξέσεων τοῦ μεταγενεστέρως ἐπιβληθέντος ἐπὶ τῶν ψηφιδωτῶν ἀβεστώδους ἐπιχρίσματος πρὸς ἐπικάλυψιν αὐτῶν ἢ Πλατυτέρα καὶ ἀριστερὰ ταύτης ὁ ἀρχάγγελος Γαβριήλ, κρατῶν εἰς τὴν ἀριστερὰν χεῖρα τὴν γνήνην σφαῖραν καὶ εἰς τὴν δεξιὰν τὴν ρομφαίαν αὐτοῦ. Ἐγγύτατα ἀπὸ τοῦ κατέναντι τμήματος τοῦ γυναικωνίτου ἐπιμόνος παρατηρήσαντες τὴν εἰκόνα ταύτην ἐδυσκολεύθημεν νὰ πιστεύσωμεν ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ψηφιδωτοῦ. Τόσον λεπταὶ καὶ ἐλαφραὶ, τόσον ἐπιτυχεῖς καὶ ἀκριβεῖς εἶναι αἱ γραμμαὶ καὶ ἡ ἀπόδοσις τῶν ἐλευθέρων κινήσεων τοῦ ἀρχαγγέλου, καὶ τόσον φυσικαὶ καὶ ἀρμονικαὶ αἱ ἀποχρώσεις τῶν ψηφιδῶν. Παρόμοια ψηφιδωτὰ ἔχουν ἀποκαλυφθῆ τὸσον ὑπεράνω τῆς θύρας τοῦ νόρθου, ὅσον καὶ ἐν τῷ γυναικωνίτῳ, κατὰ τὸ δεξιὸν κλίτος αὐτοῦ. Ἀξιολογώτατον μεταξὺ τούτων εἶναι τὸ καταλαμβάνον ὀλόκληρον τὴν ἀέθρον ἐπὶ τοῦ ἔξωτερικοῦ τοίχου πλευρᾶν θεοστάσιον ψηφιδωτὸν ἀρίστης τέχνης, ἐν τῷ κέντρῳ τοῦ ὁποίου εἰκονίζεται ὁ Κύριος κρατῶν εὐαγγέλιον, ἐκατέρωθεν δὲ ἡ Θεοτόκος καὶ ὁ Πρόδρομος. Αἱ ἀποχρώσεις καὶ σκιαὶ τῶν ψηφιδωτῶν τούτων, καθὼς καὶ αἱ ἐκφράσεις τῶν προσώπων καταπλήττουν πάντα θεατὴν. Ὅτι καὶ ἂν εἴπη τις περὶ τῆς ἁγίας Σοφίας, πάντοτε θα ὑπολειφθῆ τῆς πραγματικότητος καὶ δὲν θὰ παραστήσῃ ἐπακριβῶς ὅτι συναισθάνεται ὅταν πατῆ τὸ ἱερόν ἔδαφος αὐτῆς καὶ περιφέρει εὐλαβῶς

τὸ βλέμμα εἰς τὸ περικαλλὲς καὶ ἐπιβλητικὸν ἔσωτερικόν της.

Μετὰ τὴν ἐπίσκεψιν καὶ τοῦ παρακειμένου Ἰπποδρόμου, ὅπου ὁ ὑπὸ τοῦ Ἀρκαδίου ἐξ Αἰγύπτου μεταφερθεὶς ὀβελίσκος (ὑψους 25 περίπου μέτρων) καὶ ἐγγὺς ἐτέρα κτιστὴ στήλη μετὰ τοῦ ἐκ τῶν Δελφῶν μετενεχθέντος τρικεφάλου χαλκίνου ὄφρα, κατηνθύνθημεν εἰς τὸ τέμενος τοῦ Ἀχμέτ πασᾶ Μουσταφᾶ, κτισθὲν κατ' ἀπομίμησιν τοῦ ἀρχιτεκτονικοῦ σχεδίου τῆς ἁγίας Σοφίας, ἐπὶ τῷ σκοπῷ νὰ ἐπισκιάσῃ ταύτην διὰ τοῦ μεγέθους καὶ τῆς ὑπερβαλλούσης ὠραιότητος αὐτοῦ. Ὅτι ὅμως ἡ ἀντιγραφή καὶ ἀπομίμησις ἐπῆρξε χονδροειδῆς καθίσταται ἐμφανὲς εἰς πάντα ἐπισκέπτῃν. Ὅτι δὲ καὶ ἐξ ἐπόψεως μεγέθους καὶ χωρητικότητος ὑπολείπεται τῆς Ἁγίας Σοφίας, ἀπεδείχθη τοῦτο τελευταίως δι' ἀκριβοῦς καταμετρήσεως, ἐξ ἧς διεπιστώθη, ὅτι, παρὰ τὸν φαινομενικῶς τεράστιον αὐτοῦ ὄγκον καὶ τὴν ἔκτασιν, εἶναι δυνατόν νὰ περιληφθῆ ὀλόκληρον ὑπὸ τῆς ἁγίας Σοφίας.

Παρὰ τῷ Βαλῆ ΚΠόλεως.

Ἐν συνεχείᾳ ἐπεσκέφθημεν τὸν Βαλῆν καὶ Λήμαρχον Κων/λεως, ὅστις, ὑποδεχθεὶς ἡμᾶς φιλοφρόνως καὶ μετὰ πάσης ἐγκαρδιότητος, προσεφώνησεν ἡμᾶς, ἀντιφωνησάντων τοῦ τε πρυτάνεως καὶ τοῦ κοσμητοροῦ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς καὶ διεμνηνύοντος τοῦ ἱερολ. κ. Χρυσοστόμου Κωνσταντινίδου. Ὅτε δὲ ἐπρόκειτο ν' ἀποχωρήσωμεν, ὁ Βαλῆς μᾶς ἐπληροφόρησεν, ὅτι τὴν ἐπομένην ἡμέραν θὰ διέθετε κατὰ διαταγὴν τοῦ τῷ γραφεῖον τοῦ Τουρισμοῦ αὐτοκίνητον, ἵνα περιφέρει ἡμᾶς εἰς τὰ ἀξιοθέατα μέρη τῆς πόλεως.

Εἰς Μπαλουκλή.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς αὐτῆς ἡμέρας οἱ φιλόφρονες καὶ ὑποχρεωτικοὶ ξεναγοὶ μας ὠδήγησαν ἡμᾶς ἐπ' αὐτοκινήτων εἰς τὴν ἰ. μονὴν τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς (Βαλουκλή). Κατελθόντες κατ' ἀρχὰς τὰς βαθμίδας τὰς ἀγούσας εἰς τὸ Ἁγίασμα καὶ τὸ συνεχόμενον ὑπόγειον παρεκκλήσιον, μετὰ τὴν ἐπίσκεψιν αὐτοῦ ἀνῆλθομεν πάλιν, ἵνα ὠδηγηθῶμεν εἰς τὸν ἀρκούντως εὐρύχωρον ναὸν τὸν ὑψούμενον ὑπεράνω τοῦ ἁγιάσματος. Κατὰ τὸν ἐπακολουθήσαντα ἔσπερινὸν ἐχοροστάτησεν ἡ Α. Θ. Π., ὠμίλησε δὲ ἀπὸ τοῦ ἄμβωνος ὁ ἡγούμενος τῆς Μονῆς ἐπίσκοπος Παμφίλου Γεράσιμος. Μετὰ τὸ πέρας τοῦ ἔσπερινοῦ ἐπηκολούθησε δεξιῶσις εἰς τὸν παρακειμένον ξενῶνα τῆς Μονῆς, πληρωθέντα καὶ ὑπ' ἄλλων προσκυνητῶν, εἰς τοὺς ὁποίους πάντας προσεφέρθησαν ἀναψυκτικά, καὶ μετ' αὐτὴν οἱ καθηγηταὶ τῆς Σχολῆς μας μετὰ τοῦ Πρυτάνεως συνοδεύοντες τὴν Α. Θ. Παναγιώτητα ἐπεσκέφθησαν τὰ ἐν Βαλουκλῆ Νοσοκομεῖα τοῦ Γένους διὰ τὰ θαυμάσιον τὴν εὐρύτητα καὶ πληρότητα τῶν κτιρίων, τὴν ἐν αὐτοῖς κρατοῦσαν καθαριότητα καὶ τὴν ἀριότητα τῆς συγκροτήσεως καὶ λειτουργίας αὐτῶν.

Εἰς τὰ ἀξιοθέατα.

Τὴν ἐπομένην 25 Ἀπριλίου τὸ διατεθὲν ὑπὸ τοῦ

βαλῆ αὐτοκίνητον περιήγαγεν ἡμᾶς μέχρι τῆς μεσημβρίας εἰς διάφορα ἀξιοθέατα μέρη τῆς πόλεως. Οὕτω ἐπεσκέφθημεν τὸ Ντολμὰ - Μπαξὲ - Σεράϊ, τὸ μέχρι τῆς αὐτοκρατορίας τοῦ 'Αβδουλ Χαμίτ ἀνάκτορον τῶν Σουλτάνων, τοῦ ὁποίου ἡ πολυτέλεια καὶ ἡ πλουσία διακόσμησις ὑπερβαίνει πᾶσαν περιγραφὴν. Ἐκεῖθεν ὠδηγήθημεν εἰς τὸν κῆπον, τὸν περιβάλλοντα τὸ ὑπὸ διπλῶν τοίχων προστατευόμενον ἀνάκτορον τοῦ Γιλδίξ. Τοῦ θαυμασίου τούτου κήπου ἡ εἴσοδος ἤδη εἶναι ἔλευθέρη εἰς πάντας. Ἀκολουθῶντες ἤλθομεν εἰς ἐπίσκεψιν μεγάλης τινὸς παρὰ τὴν ἁγίαν Σοφίαν ὑπογείου δεξαμενῆς, μιᾶς ἐκ τῶν πολλῶν τοιούτων τῶν εἰς τὴν περιοχὴν τῆς παλαιᾶς πόλεως κατεσκευασμένων πρὸς συλλογὴν τῶν ὀμβρίων ὑδάτων, ἵνα χρησιμοποιῶνται ταῦτα ἐν περιπτώσει πολιορκίας αὐτῆς. Κατέβημεν βαθμίδας τινὰς καὶ εὐρέθημεν πρὸ ἐκτεταμένου ὑπογείου θόλου μήκους 150 μέτρων, πλάτους 70 μ. καὶ ὕψους 8 μέτρων, ὑποβαταζόμενον ὑπὸ ὑπερτριακοσίων κίωνων, εἰς τοὺς ὁποίους διακρίνει τις παντὸς εἶδους κιονόκρανα, καὶ περιέχοντος διανέστατον ὕδωρ ὑψούμενον εἰς τρία μέτρα ἀπὸ τοῦ διαπέδου τῆς δεξαμενῆς καὶ διευκολύνον τὴν διὰ λέμβου κυκλοφορίαν ἐν τῇ οὕτως ἐσχηματισμένῃ ὑπογείῳ λίμνῃ.

Τὸ Καρχιὲ - τζαμί, τὸ πρὸ τῆς ἀλώσεως γνωστὸν ὑπὸ τὸ ὄνομα Μονὴ τῆς Χώρας, τὸ ὁποῖον ἐπεσκέφθημεν ἀκολούθως, ἐπεφύλαξεν εἰς ἡμᾶς νέας μετὰ τὴν προηγηθεῖσαν τῆς Ἁγίας Σοφίας ἐπίσκεψιν ἐκπλήξεις. Τὰ ψηφιδωτὰ τὰ σωζόμενα ἐν τῷ κτίσματι τούτῳ, μολοντί τὰ πλεῖστα ἀνάγονται μόλις εἰς τὸν ΙΔ' αἰῶνα καὶ ἐξῆς, εἶναι ἐκπάγλου τέχνης. Εἰς τὸν Πρόναον διακρίνει τις παραστάσεις, ἐκ τῶν ὁποίων μερικαὶ εἶναι εἰλημμένοι καὶ ἐκ τοῦ Προτευαγγελίου τοῦ Ἰακώβου. Ἡτοῖ ἡ πορεία τῆς Παρθένου πρὸς τὴν Βηθλεέμ, ἡ γέννησις τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, οἱ μάγοι παρὰ τῷ Ἡρώδῃ, ἡ φυγὴ πρὸς τὴν Αἴγυπτον, ἡ σφαγὴ τῶν νηπίων κ.λ.π. Ἡ τέχνη τῶν μωσαϊκῶν τούτων διακρίνεται διὰ τὴν ἐπιτυγχανομένην προοπτικὴν, τὴν ἀποφυγὴν τῆς ἀκίνησις καὶ ξηρότητος τῶν προηγουμένων χρόνων καὶ τὴν ἐν γένει πρωτοτυπίαν. Ἐντὸς τοῦ ναοῦ εἰς τὴν ὑψουμένην ἄνωθεν τῆς εἰσόδου ἐσωτερικὴν πλευρὰν σώζεται λαμπρὸν ψηφιδωτὸν τοῦ ΙΒ' αἰῶνος, ἐν τῷ ὁποίῳ ἀπεικονίζεται ἡ κοίμησις τῆς Θεοτόκου. Εἰς τὸ δεξιόθεν τοῦ κυρίως ναοῦ διακρινόμενον, ἀλλὰ καὶ συνεχόμενον πρὸς αὐτὸν κλίτος διακρίνει τις τοιχογραφίας (fresco), αἵτινες κατὰ τὴν τέχνην ὁμοιάζουν πρὸς τὴν τῶν εἰκόνων τοῦ Μυστραῶ.

Πατριαρχικὸν γεῦμα καὶ ἀνταλλαγὴ σκέψεων.

Εἶχε πλέον παρέλθει ἡ δωδεκάτη, ὅτε τὸ αὐτοκίνητον ἀπεβίβασεν ἡμᾶς εἰς τὸν περίβολον τῶν Πατριαρχείων, ὅπου ἐπρόκειτο νὰ παρακαθῆσωμεν εἰς γεῦμα, τοῦ ὁποίου θὰ συμμετεῖχον καὶ πάντες οἱ συνοδικοὶ ἀρχιερεῖς καθὼς καὶ οἱ ἐν τῇ κατὰ Χάλκην Θεολογικῇ Σχολῇ συναδελφοί. Τὸ γεῦμα διεξήχθη ἐν ἀτμοσφαιρᾷ θερμῆς οικειότητος, εἰς τὴν ὁποίαν ἡ ἐπιβλητικὴ ἀπλότης τοῦ Πατριάρχου προσέδιδε χαρακτηριστικῶς οικογενειακόν. Τὸ «κύμα

τῆς τραπέζης σου εὐφρανῆντι καθορῶν σου Ποιμέναρχα τὰ ἔκγονα» ἔρχεται αὐτομάτως εἰς τὴν μνήμην τοῦ προστατενίζοντος πρὸς τὸ λευκάζον ὑπὸ τῆς πυκνῆς καὶ μακρᾶς γενειᾶδος πρόσωπον τοῦ Πατριάρχου.

Τόσος θεολογικὸς καὶ ἐκκλησιαστικὸς κόσμος ἀπὸ τὴν γλυκεῖαν αἴθραν τῆς ἀτμοσφαιρᾶς ταύτης ριπίζόμενος ἐπόμενον ἦτο νὰ ἀχθῆ καὶ εἰς ἀνταλλαγὴν σκέψεων καὶ γνώμων ἐξ ἐκείνων, αἵτινες αὐτομάτως καὶ ἄνευ προπαρασκευῆς τινος ἢ προκατηρημένου προγράμματος ἀναπηδοῦν. Οὕτως ὁ πατριάρχης εὐμενῶς καὶ φιλοφρόνως ἐξέφρασε τὰς εὐχαριστίας του διὰ τὴν μεγάλην χαρὰν, τῆς ὁποίας ἐγένετο πρόξενος εἰς τὴν Παναγιότητά του καὶ τοὺς ἁγίους συνοδικοὺς καὶ τοὺς συναδέλφους τῆς Χάλκης ἢ ἐπίσκεψις τῶν καθηγητῶν τῆς ἐν Ἀθήναις Θεολογικῆς Σχολῆς, παρὰ τῆς ὁποίας οὐ μόνον ἡ αὐτοκεφάλου ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, ἀλλὰ καὶ αἱ λοιπαὶ ὀρθόδοξοι καὶ αὐτοκεφαλοὶ ἐκκλησίαι, καθὼς καὶ τὸ ἐν Κων)πόλει οἰκουμενικὸν ἐκκλησιαστικὸν κέντρον προσδοκῶσι πολλὰ τὰ ἐκ τῆς καλλιέργειας τῆς θεολογικῆς σκέψεως καὶ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ φρονήματος ἀγαθὰ. Ἀνταπαντῶν ὁ κοσμήτωρ ἐτόνισεν ὅτι οἱ ἀποτελοῦντες τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν τῶν Ἀθηνῶν πρέπει νὰ ἐκφράσουν τὰς θερμὰς πρὸς τὸν Παναγιώτατον εὐχαριστίας των, διότι χάρις εἰς τὴν στοργικὴν ἐπιμονὴν του ἐπραγματοποιήθη διὰ πρώτην φορὰν ἀπὸ τῆς συστάσεως τῆς Σχολῆς τὸ πραγματικῶς ἱστορικὸν γεγονός τῆς ἐπισκέψεως της ταύτης. Διεμῆνευσεν δὲ ὁ κοσμήτωρ καὶ τὴν συγκίνησιν, τὴν ὁποίαν ἡ συνάντησις αὕτη προκαλεῖ, καθὼς καὶ τὸν σεβασμόν, τὸν ὁποῖον πάντα τὰ μέλη τῆς Σχολῆς αἰσθάνονται πρὸς τὴν Μεγάλην τοῦ Χριστοῦ ἐκκλησίαν, ἐν τῇ ὁποίᾳ, ὡς ἐν ἀσφαλεῖ κιβωτῷ, διεφυλάχθησαν οἱ θησαυροὶ τῆς λατρείας καὶ αἱ ἀθάνατοι διατυπώσεις τῶν ὅρων τῶν οἰκουμενικῶν συνόδων, αἵτινες ἀποτελοῦν κτήμα ἐσαι τῆς ἀνθρωπότητος, κατ' οὐδὲν ὑπολειπόμεναι, ἀλλ' ἀσφαλῶς καὶ ὑπερέχουσαι τοῦ θησαυροῦ τῶν ἀριστουργημάτων τῆς ἐκκλησιαστικῆς τέχνης τοῦ Βυζαντίου, τὰ ὁποῖα δικαίως ἐξακολουθεῖ νὰ θαυμάζῃ ὁ κόσμος. Διεβεβαίωσε δὲ ἐν τέλει ὁ κοσμήτωρ, ὅτι, ὡς κατὰ τὸ παρελθόν, οὕτω καὶ νῦν καὶ ἐν τῷ μέλλοντι, προθύμως ἔχουσιν οἱ ἀποτελοῦντες τὴν ἐν Ἀθήναις Σχολὴν νὰ προσφέρουν τὰς ταπεινὰς ὑπηρεσίας αὐτῶν τόσον εἰς τὴν Μεγάλην, ὅσον καὶ εἰς τὴν καθόλου τοῦ Χριστοῦ ἐκκλησίαν.

Ἀπὸ τῶν τελευταίων τούτων λόγων τοῦ κομητορος ἐδόθη ἀφορμὴ νὰ παρατηρηθῇ ὑπὸ τινος τῶν θεολόγων συναδέλφων, ὅτι ἐνδείκνυται οἱ δεσμοὶ τῶν ὀρθοδόξων αὐτοκεφάλων ἐκκλησιῶν νὰ ἀποβοῦν στενότεροι, ἐπεκροτήθη δὲ ἡ ὑπὸ τοῦ Πατριαρχείου ἐγκαινισθεῖσα ἀποστολὴ ἐπιτροπῶν ἐκ Μητροπολιτῶν πρὸς ἐπίσκεψιν τῶν λοιπῶν ἐν τῇ Ἀνατολῇ ὀρθοδόξων κέντρων. Πρὸς καρποφοροτέραν δὲ ἀνταλλαγὴν καὶ πρὸς βαθυτέραν τῶν ἐκάστοτε ἀναφρομένων ἐκκλησιαστικῶν ζητημάτων μελέτην ἐθεωρήθη ὡς λυσιτελεῖς ἡ συγγκρότησις ἐπιτροπῶν παρ' ἐκάστη αὐτοκεφάλου ἐκκλησία, εἰς τὰς ὁποίας νὰ συμμετέχῃ καὶ ὁ θεολογικὸς κόσμος, διὰ τῆς ἐπικοινωνίας δὲ καὶ κοι-

νῆς συσκέψεως τῶν ἐπιτροπῶν τούτων, ἀνακοινουσῶν τὰ πορίσματα αὐτῶν πρὸς τὰς Ἱερὰς Συνόδους τῶν κατὰ τόπους αὐτοκεφάλων ἐκκλησιῶν, νὰ καθορίζεται ἡ κοινὴ γραμμὴ, τὴν ὁποίαν τὰ ἑκασταχοῦ ἐκκλησιαστικά κέντρα ἀπὸ συμφώνου δέον ν' ἀκολουθῶσι. Δεδομένου δ' ὅτι ἐκ τῶν ἐλληνικῶν αὐτοκεφάλων ἐκκλησιῶν μόνη ἡ Μεγάλῃ τοῦ Χριστοῦ ἐκκλησία καὶ ἡ αὐτοκέφαλος ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος κέκτηνται Θεολογικὰς Σχολάς, τὸ σύνθημα τῆς ἐνάρξεως τῶν τοιούτων πνευματικῶν ἐπικοινωνιῶν δέον νὰ δοθῇ ἐκ Κωνσταντινουπόλεως, Ἀθηνῶν καὶ Θεσσαλονίκης, καὶ οἱ συγκροτοῦντες τὰς ἐν ταῖς πόλεσι ταύτας Σχολὰς ἐν κοινωνίᾳ καὶ μετὰ τῶν οἰκείων ἐκκλησιαστικῶν ἀρχῶν νὰ συντελοῦν, ὥστε ὁ ἄξων τῶν σχέσεων Κων)λεως—Ἀθηνῶν νὰ ἐνισχυεταὶ ὁλοῦν καὶ περισσότερον.

Φυσικὸν ἦτο νὰ ἀχθῇ εἰς τὸ μέσον καὶ τὸ ζήτημα τῆς Διορθοδόξου συνόδου, διὰ τὴν ὁποίαν τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον ἀπηύθυνε πρὸ ἔτους ἐπιστολὰς πρὸς τὰς ὀρθοδόξους αὐτοκεφάλους ἐκκλησίας, ἵνα ἀποφανθῇ ἐκάστη κατὰ πόσον εὐρίσκει ἀναγκαίαν τὴν σύγκλησίν της. Καὶ παρεσχέθη σαφῆς ἡ ἐξήγησις, ὅτι οὔτε περὶ οἰκουμενικῆς συνόδου πρόκειται, οὔτε διὰ τὸ ζήτημα τῆς ἐνώσεως τῶν ἀπανταχοῦ ἐκκλησιῶν δύναται νὰ σκεφθῇ τις ὅτι ὠρίμασε καὶ ἐπέστη ὁ καιρὸς πρὸς ἐπίλυσίν του, ἀλλ' ἀπλῶς καὶ μόνον πρόκειται πρὸ τῆς ἐπίλυσεως τῶν ζητημάτων, τὰ ὁποῖα ἀπασχολοῦν τὰς κατὰ τόπους ὀρθοδόξους αὐτοκεφάλους ἐκκλησίας καὶ τὰ ὁποῖα ἀναμφιβόλως πρέπει ἐκ προτέρου νὰ μελετηθοῦν ὑπὸ θεολογικῶν ἐπιτροπῶν, αἵτινες καὶ θὰ προετοιμάσουν τὸ ἔδαφος πρὸς τὴν ὀρθὴν λύσιν των.

Ἐξ ἀφορμῆς δὲ τῆς κατὰ τὴν πατριαρχικὴν καὶ συνοδικὴν λειτουργίαν μακρᾶς παρατάσεως τοῦ χειρουργοῦ ἐγένετο λόγος καὶ περὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς μουσικῆς. Καὶ ἀφοῦ ἐξηγήθη, ὅτι κατὰ τὴν πατριαρχικὴν καὶ συνοδικὴν λειτουργίαν ἡ παράτασις αὕτη καθίσταται ἀναπόφευκτος λόγῳ τοῦ ὅτι ὁ πατριάρχης καὶ μετ' αὐτὸν ἄλλεπαλλήλως οἱ συνοδικοί συμμετέχουν εἰς τὴν πρόθεσιν τῶν τιμίων δώρων, τὴν κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ χειρουργοῦ τελειουμένην, ἐξήρθη μὲν ὑπὸ τοῦ κ. Σωτηρίου ἡ ἀξία τοῦ πολυτίμου θησαυροῦ τῆς Βυζαντινῆς μουσικῆς, συνεστήθη δὲ ὑπ' αὐτοῦ καὶ ἡ χοῆσις παιδικῶν καὶ γυναικείων φωνῶν πρὸς ἀρμονικωτέραν ἀπόδοσιν τοῦ Βυζαντινοῦ μέλους. Ἐξ ἀφορμῆς τούτων παρετηρήθη ὅτι ἡ ὑπὸ σύμπαντος τοῦ ἐκκλησιασματος συμπαροκολούθησις τοῦ ἐν τῇ λατρείᾳ ἅσματος, ἐν τῇ ὁποίᾳ ἀναμιγνύονται ἀνεπιτηδεύτως ἀνδρικοί καὶ γυναικεῖαι φωναί, μαρτυρεῖται ὑπὸ τῶν ἀρχαίων Πατέρων, καὶ δὴ τοῦ Μ. Βασιλείου καὶ τοῦ Χρυσοστόμου. Ἡ πρόσληψις ὁμοῦ καὶ ἀοιδῶν τοῦ θεάτρου ἢ ἡ ἀναβίβασις γυναικὸς ἐπὶ τοῦ στασιδίου τοῦ ψάλτου, ἵνα κατάρχη τῆς ψαλμωδίας, ἀποτελεῖ κατάχρησιν, ἀποκρουομένην ὑπὸ τῆς ἀρχαίας λειτουργικῆς παραδόσεως.

Καὶ ἐπὶ τῆς μεταβολῆς δὲ τοῦ ἐνδύματος τῶν κληρικῶν ἀχθέντος τοῦ λόγου ἡ Α. Θ. Παναγιότης διὰ ζωηρᾶς κινήσεως τῆς κεφαλῆς ἐπεκρότησεν ἐξενε-

χθεῖσαν ὑπὸ τινος τῶν θεολογούντων γνώμην, καθ' ἣν κυριαρχοῦν ἐλαττήριον πρὸς πάσαν τοιαύτην μεταβολὴν δὲν πρέπει κατ' οὐδένα λόγον νὰ εἶναι ἡ ἐκκοσμίκευσις τοῦ κλήρου.

Ἡ μετὰ τοῦ ὕλικου καὶ τὸ πνευματικὸν συνδυάσασα πολυποίκιλος αὕτη πανδαισία ἔλαβε τέλος καὶ ἀπεχωρήσαμεν ἐκ τῶν πατριαρχικῶν δωμάτων μετὰ τῶν συναισθημάτων τῆς γαλήνης, τὴν ὁποίαν ἡ ἡρεμος μορφὴ τοῦ πατριαρχοῦ σκορπίζει εἰς τοὺς ἀντικρῦζοντας αὐτήν.

Εἰς τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν Χάλκης.

Τὸ ἐσπέρας ἀργὰ ἐπρόκειτο νὰ ἔλθῃ καὶ ἡ δευτέρα ὁμὰς τῶν ἐκδρομῶν μας μετὰ τοῦ κ. Μπρατσιώτου. Πράγματι δὲ κατέφθασεν εἰς τὸ ἀεροδρόμιον αὕτη περὶ τὸ μεσονύκτιον καὶ γενομένη δεκτὴ ὑπ' ἀντιπροσώπων τοῦ Πατριαρχείου διευνητέρευσεν ἀνέτως ἐν ξενοδοχείῳ τοῦ προαστείου «Ἁγιος Στέφανος» κατὰ προετοιμασίαν γενομένην σεπτῇ πατριαρχικῇ ἐντολῇ. Ἡ ὁμὰς αὕτη τὴν ἐπομένην πρωΐαν συνηντήθη μετὰ τοῦ Παναγιωτάτου καὶ τῶν λοιπῶν καθηγητῶν ἐν τῇ ἀποβάθρᾳ τῆς Κων)λεως, ὅπου εἰδικῶς ὑπὸ τοῦ Πατριαρχείου μισθωθὲν πλοίαριον θὰ μετέφερε τὴν ὄλην συνοδίαν εἰς Χάλκην, παραπλέον κατὰ μὲν τὴν ἀναχώρησιν τὰς νήσους Πρώτην καὶ Ἀντιγόνην, κατὰ δὲ τὴν ἐπάνοδον τὴν Πρίγκηπον καὶ τὴν κατέναντι Ἀσιατικῆν ἀκτὴν μετὰ τῆς Χαλκηδόνας. Οὕτω περὶ τὴν μεσημβρίαν κατέφθασεν ὁ Πατριάρχης μετὰ πολλῶν ἐκ τῶν ἀρχιερέων, τῶν καθηγητῶν ἀμφοτέρου τῶν Σχολῶν καὶ πάντων τῶν φοιτητῶν εἰς τὴν Σχολὴν τῆς Χάλκης, ἐνθα ἐγένετο δεκτὸς ὑπὸ τῶν ἐκ τῆς ἐφορείας τῆς Σχολῆς Σεβ. Μητροπολιτῶν Προύσσης κ. Πολυκάρπου καὶ Σάργδεων κ. Μαξίμου, ἀφ' ἐσπέρας καταφθασάντων εἰς τὴν Σχολὴν καὶ διανυκτερευσάντων ἐν αὐτῇ, καὶ ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου Σχολάρχου Μητροπολίτου Ἰκονίου κ. Ἰακώβου. Ὀλόκληρος ἡ συνοδεία κατηνθύνθη εἰς τὸν ναὸν τῆς Σχολῆς, ὅπου μετὰ γενομένην δοξολογίαν ὁ πρόεδρος τῆς ἐπιτροπῆς Μητροπολίτης Προύσσης προσεφώνησε διὰ λόγων ἐξόχως φιλοφρόνων τοὺς ἐξ Ἀθηνῶν ἐλθόντας ἐκφράσας τὴν χαρὰν καὶ τὴν συγκίνησιν αὐτοῦ διὰ τὴν ὑποδοχὴν ἐν τῇ Ἱ. Σχολῇ τῆς Χάλκης τῶν μελῶν τῆς ἐν Ἀθήναις ἀδελφῆς Θεολογικῆς Σχολῆς. Εἰς ταῦτα ἀντεφώνησεν ὁ κοσμήτωρ κ. Τρεμπέλας βεβαιώσας τὸν Παναγιώτατον Πατριάρχην ὅτι ἡ συγκίνησις, τὴν ὁποίαν ἐδοκίμασαν οἱ ἐξ Ἀθηνῶν ἐλθόντες, ὅτε ἐπάτησαν τὸν πόδα εἰς τὸν πατριαρχικὸν περίβολον, καθίσταται ἐπὶ μᾶλλον ἔντονος καὶ βαθεῖα ἦδη, ὅτε εὐρίσκονται ἐν μέσῳ τοῦ χώρου τῆς ἱερᾶς θεολογικῆς σχολῆς τῆς Χάλκης, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐξεγράφησαν τόσοι σκαπανεῖς τῆς ἱερᾶς ἐπιστήμης διὰ τῶν σοφῶν αὐτῶν συγγραφῶν προαγαγόντες αὐτήν, ἀλλὰ καὶ τόσοι σεπτοὶ ἱεράρχαι, πολλοὶ τῶν ὁποίων καὶ τὸ αἷμα αὐτῶν προθύμως ἔχυσαν ὑπὲρ τοῦ ποιμνίου των. Ἐν τέλει ἠδύχηθη ὁ κ. κοσμήτωρ, ἵνα ἡ κατὰ Χάλκην Σχολὴ καὶ κατὰ τὴν δευτέραν ταύτην περιόδον τῆς λειτουργίας τῆς ζήτησιν τὰς ἡμέρας τῆς παλαιᾶς εὐκλείας της. Μετὰ τὴν δοξολογίαν ταύτην ἐξεχύθη τὸ πλήθος εἰς τὴν

περιοχήν τῆς Σχολῆς διὰ τὴν ἀποθauμάση τὸ πανόγραμμα τῆς Προποντιδος μετὰ τῶν πευκοφύτων γειτονικῶν νήσων, ὅπερ ἐξετείνετο πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἀπὸ τοῦ ὕψους τοῦ λόφου, εἰς τὴν κορυφήν τοῦ ὁποίου εἶναι ἐκτισμένη ἡ Σχολή. Κτίριον μεγαλοπρεπὲς καὶ εὐρυχωρότατον μετὰ πλατεῖς διαδρόμους, μετὰ μαρμαρίνας κλίμακας, μετὰ εὐρείαν αἴθουσαν ὑποδοχῆς, μετὰ ἑκατὸν ὀκταδωμάτια. Ὁ περίβολος αὐτῆς ἠντρεπισμένος μετὰ ἀνθῶνων ἀποτελούντων χάσμα ὀφθαλμῶν, κατὰ πρωτοβουλίαν καὶ ἐπιστασίαν τοῦ ἐκ τῶν μελῶν τῆς Ἐφορείας Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Πριγκιπωνήσων κ. Δωροθέου, παρεπιδημούντος κατὰ τὰς ἡμέρας αὐτὰς κατὰ πατριαρχικὴν ἀποστολήν εἰς Ἀθήνας.

Ἐπὶ ἐκκλησιαστικῶν ζητημάτων.

Μετὰ τὸ γεῦμα, κατὰ τὸ ὁποῖον αἱ σύζυγοι τῶν καθηγητῶν, κατὰ κρατοῦν ἐν ταῖς Ἀνατολικαῖς χώραις ἔθιμον, συνέφαγον μόναι ἐν ἰδίᾳ αἰθούσῃ, καὶ πάλιν ἤχη ὁ λόγος ἐπὶ ἐκκλησιαστικῶν ζητημάτων, ἀποχωρησάντων τῶν φοιτητῶν καὶ τῶν μὴ ἐχόντων τὴν ιδιότητα τοῦ ἀρχιερέως ἢ καθηγητοῦ προσώπων. Διακρίνων τὰ ἐκκλησιαστικὰ ζητήματα γενικῶς ὁ κ. Π. Μπρατσιώτης διεχώρισε ταῦτα εἰς ζητήματα, ἀφορῶντα εἰδικῶς εἰς ἐκάστην τὴν κατὰ τόπους αὐτοκεφάλων ἐκκλησιῶν, διὰ τὰ ὁποῖα εἶναι ἀρμόδια ἕκασται ἐκκλησίαι νὰ ἐπιλύσῃ ταῦτα μόναι· εἰς ἄλλα ζητήματα ἀναφερόμενα εἰς τὰς ἑλληνικὰς ὀρθοδόξους ἐκκλησίας καὶ τὰς ἀπολαουσάσας σχετικῆς τινοῦ ἐλευθερίας ἐκ τῶν λοιπῶν, περὶ τῶν ὁποίων τυπικαί ὑπὸ πασῶν τούτων τῶν ἐκκλησιῶν δεῖν νὰ λαμβάνωνται ἀποφάσεις· καὶ εἰς ἕτερα ζητήματα, τὰ ὁποῖα ὑπὸ μόνων γενικωτέρων ἢ καὶ οἰκουμενικῶν συνόδων δύνανται νὰ ἐπιλυθῶν. Ἀνακινήθεις δὲ τοῦ ζητήματος τῆς συμμετοχῆς τῶν ὀρθοδόξων ἐκκλησιῶν εἰς τὴν οἰκουμενικὴν κίνησιν, ἐγένετο μὲν δεκτὸν ὑπὸ πάντων, ὅτι δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἀποκλείσωμεν πᾶσαν συμμετοχὴν εἰς αὐτήν, ἀνεγνωρίσθη δὲ καὶ πάλιν ὁμοφώνως, ὅτι δὲν ἐνδείκνυται νὰ εἰσερχώμεθα εἰς δογματικὰς συζητήσεις ἐν τοῖς συνεδρίοις τῆς κινήσεως ταύτης, ἀλλὰ μόνον εἰς τὰ ζητήματα τοῦ πρακτικοῦ χριστιανισμοῦ καὶ εἰς τὴν λήψιν ἀποφάσεων καὶ μέτρων πρὸς κοινήν ὑπὸ πασῶν τῶν ἐκκλησιῶν ἀντιμετώπισιν τῶν ἀνατρεπτικῶν θεωριῶν καὶ τοῦ ἐν τῷ κόσμῳ κρατοῦντος κακοῦ νὰ λαμβάνωμεν μέτρος. Ἐτονίσθη ἔξ ἄλλου, ὅτι οἱ ἀποστελλόμενοι εἰς τὰ συνέδρια ταῦτα ἀντιπρόσωποι δεῖν νὰ παρασκευάζωνται ἐπιμελῶς καὶ νὰ μὴ μεταβαίνωσιν εἰς αὐτὰ ἀπαράσκευοι, ὡς συνέβη εἰς τὸ συνέδριον τοῦ Amsterdam, διὰ τὸ ὁποῖον τὴν τελευταίαν στιγμὴν ἐπεστρατεύθη ὀλόκληρος σχεδὸν ὁ θεολογικὸς κόσμος τῆς Ἑλλάδος, ὅπως ἀποσταλῇ εἰς αὐτό. Εἰς τὴν παρατήρησιν δέ, ὅτι εἰς τοῦτο πταίει κυρίως τὸ ὅτι δὲν καταρτίζονται ἐγκαίρως ὑπὸ τῶν ἀρμοδίων ἐκκλησιαστικῶν ἀρχῶν αἱ πρὸς ἀποστολήν ἐπιτροπαὶ καὶ δὲν παρέχεται οὕτω εἰς τοὺς ἀντιπροσώπους ὁ ἀπαιτούμενος πρὸς προπαρασκευὴν χρόνος, ἀντιπαρηγήθη, ὅτι οἱ ἀναδεχόμενοι τὴν ἐντολήν τῆς ἐκπροσωπήσεως ἀντιπρόσωποι εἰς τὴν τοιαύτην περι-

πτωσιν ὀφείλουν νὰ παραιτοῦνται καὶ νὰ μὴ παρασύρονται ὑπὸ τῆς εὐκαιρίας τοῦ εἰς τὸ ἐξωτερικὸν ταξιδίου καὶ ἐπωμίζωνται τὰς βαρεῖας εὐθύνας τῆς ἐκπροσωπήσεως.

Ἐν τῷ μεταξύ ἢ εἰς Κωνίαν ἐπάνοδος ἐπεσπεύδετο καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ ἀναβληθῇ διὰ τὰς ἐσπερινὰς ὥρας, διότι ὁ Πρύτανης μετὰ τῶν καθηγητῶν εἶχον κληθεῖ εἰς δεξίωσιν ἐν τῇ αἰθούσῃ τῶν ὑποδοχῶν τοῦ Ὀθωμανικοῦ Πανεπιστημίου. Εἰς ταύτην παρέστη ὁ Βαλῆς, ὁ Πρύτανης καὶ ἄλλοι καθηγηταὶ τοῦ ἐν Κωνίᾳ πανεπιστημίου μετὰ τῶν κυριῶν τῶν, ἐπεδείχθη δὲ πολλὴ φιλοφροσύνη καὶ ἐγκαρδιότης ἐκ μέρους τῶν Τούρκων συμμάχων μας.

Τὴν ἐπομένην, ἡμέραν Κυριακὴν, κατ' ἐκφραστῆσαν ὑπὸ τῆς Α. Θ. Π. ἐπιθυμίαν ἐτέλεσαν τὴν λειτουργίαν ἐν τῷ πατριαρχικῷ ναῷ δύο ἐκ τῶν τροφίμων μας, ὁ ἀρχιμ. Ἡρωδίων Πρατσινάκης καὶ ὁ διάκονος Εὐσέβιος Παπαστεφάνου. Μετὰ τὸ πέρας τῆς θείας λειτουργίας ὁ χοροστοιήσας κατ' αὐτὴν Πατριαρχὸς ἐδέχθη κατ' ἰδίαν τοὺς φοιτητὰς καὶ ἀπηύθυνεν εἰς αὐτοὺς συμβουλὰς καὶ προτροπὰς, αἵτινες προκάλεσαν εἰς τούτους βαθυτάτην ἐντύπωσιν.

Κατὰ τὴν πρωίαν τῆς Δευτέρας θ' ἀνεχώρει τὸ ἀεροπλάνον, διὰ τοῦ ὁποῖου θὰ ἐπανέκαμπεν εἰς Ἀθήνας ἡ πρώτη ὁμάς. Οὕτω ὁ κοσμητὼρ καὶ οἱ καθηγηταὶ κ. κ. Παπαμιχαήλ, Σωτηρίου, Λούβαρις καὶ Μπόνης μετὰ τῶν φοιτητῶν καὶ τῶν φοιτητῶν τῆς πρώτης ὁμάδος εὐρέθησαν ἐν τῇ ἀεροδρομίῳ ἀπὸ τῆς ἐνάτης πρωΐνης προπεμπόμενοι ὑπὸ τῶν Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν Λαοδικείας καὶ Σάρδεων. Τὴν τελευταίαν στιγμὴν, ὀλίγα λεπτὰ πρὸ τῆς ἐπιβίβασεως, κατέφθασε καὶ ὁ Μέγας Πρωτοσύγκελλος τῶν Πατριαρχείων κομίζων ὡς προπεμπτήριον εὐλογίαν τῆς Α. Θ. Π. καὶ κυτῖα τινὰ γλυκισμάτων διὰ τοὺς καθηγητὰς. Οὕτω ὑπὸ τὰς φιλόφρονας ἐκδηλώσεις τῶν Πατριαρχικῶν ἀντιπροσώπων, μέχρι τῆς τελευταίας στιγμῆς ἐκπεμπόντων εἰς ἡμᾶς τοὺς ἐγκαρδίους ἀποχαιρετισμούς των, τὸ ἀεροπλάνον ἐκινήσας τὴν 10¹/₂ π.μ. μᾶς ἀπεβίβασεν εἰς τὸ Ἑλληνικὸν περὶ τὴν μεσημβρίαν.

Π. Ν. ΤΡΕΜΠΕΛΑΣ

Ἐν ἀπευθυνθείσῃ πρὸς τὴν «Ἐκκλησίαν» ἐκθέσει τοῦ περὶ τῶν ἄς ἀπεκόμισεν ἢ συνοδεύσασα τοὺς καθηγητὰς τῆς φοιτητικῆς ὁμάς ἐντυπώσεων ἐκ τῆς εἰς ΚΠολιν ἐκδρομῆς, ὁ ἐκ τῶν τελειοφοίτων τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς κ. Φειδίας Κωνσταντινίδης διατρανοῖ τὴν ἐξαιρετικὴν τῶν θεολόγων φοιτητῶν χαρὰν ἐφ' οἷς εἶδον καὶ ἤκουσαν καὶ ἐσπούδασαν. Ἰδιαιτέραν συγκίνησιν ἐδοκίμασαν ἔξ ὧν ἤκουσαν ἐκ στόματος τοῦ Παναγιωτάτου Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου καὶ ἐκ τῆς ἀναστροφῆς μετὰ τῶν μαθητῶν τῆς ἐν Χάλκῃ ἱστορικῆς Θεολογικῆς Σχολῆς, μεθ' ὧν ἔχον πολλὰς εὐκαιρίας «νὰ ἀνταλλάξουν διαφόρους γνώμας καὶ νὰ συζητήσων ἐπὶ προβλημάτων, τὰ ὁποῖα ἐπιμόνας ἀπαιτοῦν τὴν λύσιν των κατὰ τὰς σημερινὰς δυσκόλους περιστάσεις ποῦ διέρχεται ἡ ἀνθρωπότης ὀλόκληρος, ἀφορμὴν λαβόντες ἀπὸ τὰ λόγια τοῦ σεπτοῦ Προκαθημένου τῆς Ὀρθοδοξίας. . . Βεβαίως αἱ ἡμέραι τῆς παραμονῆς μας ἦσαν ὀλίγα, ἀλλ' ἀσφαλῶς γόνιμοι. . .».

ΑΓΙΟΛΟΓΙΚΑ

Ο ΑΓΙΟΣ ΜΑΡΤΥΣ ΘΑΛΕΛΑΙΟΣ

[20 Μαΐου]

Περὶ τοῦ ἁγίου μάρτυρος Θαλελαίου (1) δημοσιεύονται εἰς τὰ Acta Sanctorum (2) δύο ἀφηγήσεις, μία σύντομος, θεωρουμένη γνησία, γραφείσα, κατὰ τοὺς Βολλανδιστάς, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν Ἄκτων τοῦ διοικητοῦ τοῦ τόπου τοῦ μαρτυρίου τοῦ ἁγίου, καὶ ἄλλη διεξοδικότερα, ἐν τῇ ὁποίᾳ περιγράφονται αἱ ὑπὸ τοῦ μάρτυρος γενόμεναι ἰάσεις, ἧτις ὅμως θεωρεῖται μεταγενεστέρα (3). Ἐν ἀρχῇ τῆς συντόμου ἀφηγήσεως λέγεται ὅτι ὁ μάρτυς προσήχθη εἰς ἀνάκρισιν τὴν 23 Αὐγούστου, εἰς τὸ τέλος δὲ λέγεται ὅτι ὑπέστη τὸ μαρτύριον τὴν 20 Μαΐου. Οἱ ἐκδόται τῶν δύο τούτων ἀφηγήσεων φρονοῦν, ὅτι ἡ τελευταία αὕτη λεπτομέρεια ἀποτελεῖ μεταγενεστέραν προσθήκην, ὅτε ἤδη ἐπαγιώθη ὁ ἑορτασμός τοῦ ἁγίου τὴν 20 Μαΐου, ἐξ ἀφορμῆς πιθανῶς τῆς μετακομιδῆς τῶν ἱερῶν λειψάνων του εἰς Κωνσταντινούπολιν. Δὲν συμφωνεῖ ὅμως πρὸς τὴν γνώμην ταύτην τῶν Βολλανδιστῶν ὁ Μαζόχιος, φρονῶν ὅτι ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ βίου τοῦ μάρτυρος Θαλελαίου σημειοῦται μόνον ἡ ἀρχὴ τοῦ διωγμοῦ. Πράγματι εἶναι περίεργον, ὅτι ἡ πρώτη ἡμέρα τοῦ ἑορτασμοῦ τοῦ ἁγίου εἶχε λησμονηθῆ κατ' ὀλοκληρίαν, διότι πάντα τὰ Καλλενδάρια, καὶ τὰ ἀρχαιότατα ἀκόμη, σημειοῦν τὴν μνήμην του μόνον τὴν 20 Μαΐου (4).

Κατὰ τὰς ὑπ' ὄψιν πηγὰς, ὁ μάρτυς Θελέλαιος γεννηθεὶς ἐν Λιβάνῳ ἐκ πατρὸς Βερεκκοκίου καὶ μητρὸς Ρομβυλιανῆς, ὑπῆρξεν «ιατρός τὴν τέχνην», δι' ὃ καὶ τάσσεται εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν γνωστῶν Ἀναργύρων. Καταδιωχθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀρχοντος Τιβεριανοῦ καὶ εἰς ποικίλας βασάνους ὑποβληθεὶς, εἴλκυσεν εἰς τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ δύο ἐκ τῶν βασανιστῶν του, τὸν τέκνονα Ἀστέριον καὶ τὸν Ἀλέξανδρον, οἱ ὅποιοι καὶ συνεμαρτύρησαν (5). Τέλος «ξίφει τὴν κεφαλὴν ἀποτέμνεται» περὶ τὸ 284 (6) ἐπὶ Νουμεριανοῦ († φθινόπωρον 284).

Ἐπειδὴ ὁ ἀγιογράφος ἐν τῷ βίῳ τοῦ ἁγίου ὀνομάζει τὸν τόπον τοῦ μαρτυρίου «τόπον ἐπίσημον ὀνόματι Ἐδεσσαν, ἧτις ἐστὶ τῆς Αἰγαίων πόλεως», ὁ μὲν Βαρόνιος ὑπέθεσεν ὅτι ὁ ἅγιος ἐμαρτύρησεν ἐν Ἐδέσση τῆς Μεσοποταμίας (7), ὁ δὲ Γεδεῶν (8) ἐν Ἐδέσση τῆς Μακεδονίας, ἧτις κατὰ τὴν ἀρχαιότητα ὀνομάζετο Αἰγαί (9). Εἰς ταῦτα ὅμως δὲν συμφωνοῦν οἱ ἐκδόται τοῦ νεωτέρου Ῥωμαϊκοῦ Μαρτυρολογίου, δεχόμενοι ὀρθῶς, ὅτι ὁ ἅγιος ὑπέστη τὸ μαρτύριον εἰς τὰς Αἰγάς, παραθαλασσίαν πόλιν τῆς Κιλικίας, ἧτις, ὑπὸ τῶν μακεδόνων ἰδρυθεῖσα, πιθανῶς ἐκαλεῖτο Ἐδεσσα, καὶ ὅπου ἐπ' ὀνόματι τοῦ μάρτυρος ὑπῆρχε βασιλική, εἰς τὴν ὁποίαν ἀναφέρεται ὅτι ὠμίλησε Σεβήρος ὁ Ἀντιοχείας (512-518) (10).

Ἡ μνήμη τοῦ μάρτυρος Θαλελαίου ἐκπαλῶς ἐωρτάζετο πανηγυρικῶς ἐν ΚΠόλει, ὅπου εὐρίσκοντο τὰ ἱερά λείψανα αὐτοῦ ἐν τῷ μαρτυρίῳ του τῷ ἐν τῷ ναῷ τοῦ μάρτυρος Ἀγαθονίου (11), εἰς τὰ ὁποῖα ἀποδίδεται θαυμαστὴ ἴσσις νόσων. Ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἁγίου ὑπῆρχε καὶ μονὴ ἐν Παλαιστίνῃ, τὴν ὁποίαν, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Προκοπίου, «ἀνενεώσατο» ὁ αὐτοκράτωρ Ἰουστινιανὸς (527—565) (12). Ἰδιαζόντως τιμᾶται σήμερον ὁ ἅγιος ἐν τῷ φερονύμῳ ναῷ τοῦ χωρίου «Ἅγιος Θαλαλαῖος» τῆς Νάξου, ἐν τῇ μονῇ τοῦ ἁγ. Νικολάου Θήρας, ἐν Σίφνῳ καὶ ἀλλαχοῦ τῆς Ἑλλάδος.

Ἰωσήφ ὁ ὕμνογράφος ἔγραψε Κανόνα εἰς τὸν ἅγιον Θαλέλαιον, οὗ ἡ ἀκροστιχίς: *Τὸν Θαλλέλαιον εὐφημεῖν θέμις, Ἰωσήφ* (13), ἀναπλήρωσιν δὲ τῆς Ἀκολουθίας του συνέ-

θεσε τῷ 1792 ὁ Νικόδημος Ἁγιορείτης, ὁ Νάξιος, ἧτις ἐξεδόθη ἐν Μεσολογγίῳ τῷ 1878 ὑπὸ τοῦ δημοδιδασκάλου Δημητρίου Διακοπούλου, Κυθηρίου (14). Ὡσαύτως συνέθεσε καὶ Κανόνα Παρακλητικόν.

Ὁ Νικόδημος εἰς τὸν Συναξαριστὴν του (15) λέ-

1. Ἐν τῇ χειρογράφῳ παραδόσει τὸ ὄνομα τοῦ μάρτυρος τούτου ἀπαντᾷ ὡς Θαλλέλαιος καὶ Θαλαλαῖος. (Βλ. Synaxar. Eccl. C.P. σ. 62, 240). Εἶναι γνωστοὶ εἰσὶ τρεῖς ὀνόμαυτοι ἅγιοι, δύο μάρτυρες, ὧν ἡ μνήμη ἄγεται τῇ 20

Τὸ μαρτύριον τοῦ Ἁγ. Θαλελαίου

(Τοιχογραφία Μονῆς Μεγ. Μετεώρου ἱστ' αἰῶνος)

Η ΑΡΧΗ ΜΙΑΣ ΝΕΑΣ ΕΠΟΧΗΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ *

Ἡ ἀνατολική Ἐκκλησία ἀνέλαβε καὶ πάλιν ἓνα παγκόσμιον ρόλον. Ἀποτέλεσμα τοῦ γεγονότος ὅτι ὁ πλανήτης μας καθίσταται ὁλονὲν σμικρότερος ὑπῆρξεν ἡ ἰσχύς τῶν πραγμάτων μετὰ τὴν Ῥωσικὴν ἐπανάστασιν τοῦ 1919. Οἱ Ῥῶσοι μετανάστει ἐφεραν τὴν ὀρθόδοξον ἐκκλησίαν εἰς ἐπαφὴν πρὸς τὸν Δυτικὸν Χριστιανισμὸν καὶ εἰδικώτερον πρὸς τὴν Ἀνατολικὴν Εὐρώπην εἰς βαθμὸν ἀγνωστον εἰς προτέρας ἐποχάς. Δύναται νὰ λεχθῆ χωρὶς ὑπερβολὴν ὅτι τὸ ἄνοιγμα τῶν θυρῶν τῆς Ὀρθοδόξου Ἀκαδημίας τοῦ Ἀγ. Σεργίου εἰς τὸ Παρίσι ἀποτελεῖ τὴν ἀρχὴν ἑνὸς νέου κεφαλαίου εἰς τὴν ἱστορίαν τῶν Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν ὅλου τοῦ κόσμου.

γεῖ, ὅτι εἰς τὸν τόπον τῆς ἀποτομῆς τῆς κεφαλῆς τοῦ μάρτυρος Θαλαλαίου παρήχθη φυτὸν πρὸς ἴσιν τῶν νόσων, ὡς ἄλλως τε φαίνεται καὶ ἐκ τοῦ στίχου τοῦ Συναξαρίου τοῦ ἁγίου :

**Ἀκέστοι τμηθέντι τῷ Θαλαλαίῳ
Θεὸς βοτάνην πρὸς λύσιν πέμπει πάθους (10).**

Πρεσβύτε. ΙΩΑΝΝΗΣ ΣΠ. ΡΑΜΦΟΣ π.Θ.

Σεπτεμβρίου καὶ τῆ 19 Νοεμβρίου, καὶ εἰς ὅσιος, οὗ ἡ μνήμη τῆ 27 Φεβρουαρίου (Αὐτόθι σ. 62, 240, 493). Τὰ κατὰ τὸν βίον τοῦ ἀναχωρητοῦ τούτου, ἀθλήσαντος ἐν Κιλικίᾳ, περιγράφει ἐκ προσωπικῆς γνωριμίας ὁ σύγχρονος αὐτοῦ Θεοδώρητος ἐν τῷ ΚΗ' κεφ. τῆς Φιλοθέου ἱστορίας του (Migne 82,3, 1488-9. Ἴδὲ καὶ BHG³ 1709).

2. Maii V, 10* - 24*. Βλ. καὶ BHG³ 1707, 1708.

3. Ὑπάρχει καὶ παραλλαγὴ τῆς ἀφηγήσεως ταύτης ἐν τῷ Νέῳ Ἐκλογίῳ ἀναδημοσιευμένῃ καὶ ὑπὸ τοῦ **Κ. Δουκάκη** (Μέγας Συναξαριστής, Μάιος, σ. 331 ἐξ.).

4. Ἡ Ἀνατολικὴ καὶ ἡ Δυτικὴ Ἐκκλησία ἐορτάζουν συγχρόνως τὴν μνήμην τοῦ ἁγίου τῆ 20 Μαΐου. (Synax. Eccl. CP. σ. 697).

5. Ἡ μνήμη τῶν μαρτύρων Ἀστερίου καὶ Ἀλεξάνδρου ἀγεται «τῆ αὐτῆ ἡμέρα» (**Κ. Δουκάκη** ἐνθ' ἄν. 340).

6. Nicol. Nilles Kalendarium Manuale, I, Oeniponte, 1896, σ. 163, καὶ BHG³ 1707.

7. Αὐτόθι σ. 163.

8. Βυζαντινὸν Ἐορτολόγιον, ἐν ΚΠόλει, 1899, σ. 106.

9. Βλέπε ἄρθρον «Αἶγαι» ἐν Μ. Ἑλλ. Ἐγκυκλ. Β', 379.

10. Propylaeum ad Acta Sanctorum Decembris, Martyrol. Romanum, Bruxellis, 1940, σ. 199.

11. Synax. Eccl. CP. σ. 697.

12. Περί Κτισμάτων, V (ἐκδ. Βόννης), σ. 328.

13. **Μηναῖον** Μαΐου (ἐκδ. Β. Κουτλουμουσιανοῦ) σ. 77.

14. Ἴδὲ **L. Petit**, Bibliographie des Acolouthies grecques, Bruxelles, 1926, σ. 273. Βλέπε καὶ **Ἀθ. Παπαδοπούλου - Κεραμῆς**, Ἱεροσολ. Βιβλιοθήκη, Β' 252 ὡς καὶ **Σπ. Λάμπρου**, Κατάλογος τῶν ἐν ταῖς βιβλιοθήκαις τοῦ ἁγ. Ὁρους ἀποκειμένων κωδίκων Β' 449 (κῶδ. 6375,7 μ. ἁγ. Παντελεήμονος).

15. Τόμ. Β' Βενετία, 1819, σ. 51, σημ. 1.

16. Πιθανὸν φαίνεται ὅτι ἡ περὶ τῆς βοτάνης παράδοσις προῆλθεν ἐκ τοῦ ὀνόματος τοῦ μάρτυρος ἐτυμολογῶν ἑνός ἐκ τοῦ ἴ. θάλλου. Ἡ τοιαύτη συσχέτισις ὀνομάτων καὶ πράξεων ἀπαντᾷ παρὰ τῷ λαῷ προκειμένου καὶ περὶ ἄλλων ἁγίων, ὡς π.χ. τοῦ ἁγ. Συμεῶν, τοῦ ἁγ. Ἐλευθερίου, τοῦ ἁγ. Φανουρίου κ.λ.

* Ἄρθρον τοῦ Donald Lewrie δημοσιευθὲν εἰς τὸ Περιοδικὸν ὄργανον τῆς Ἐπισκοπελιανῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἀμερικῆς «The Living Church».

Δὲν χρειάζεται νὰ κατέλθω ἐδῶ εἰς λεπτομερείας σχετικῶς μετὰ τὴν σημασίαν ποῦ ἔσχε διὰ τὸν Χριστιανισμὸν ἐν γένει ἢ παρουσίᾳ χριστιανικῶν Ῥωσικῶν ὀρθοδόξων ομάδων εἰς τὴν Δυτικὴν Εὐρώπην. Εἶναι γνωστὴ εἰς ὅλους. Ἡ συμμετοχὴ τῶν ομάδων αὐτῶν εἰς ἕλας τὰς κινήσεις καὶ ὀργανώσεις ποῦ ὠδήγησαν εἰς τὸ Ἀμστερδαμ τὸ 1948, ἀπέδειξεν ὅτι αἱ ομάδες αὐταὶ ἀπέτελεσαν τὴν προκεχωρημένην γραμμὴν δι' ἄλλας ὀρθοδόξους Ἐκκλησίας, ποῦ ἔκτοτε ἔλαβον μέρος εἰς τὴν Οἰκουμενικὴν κίνησιν. Ἡ ἀξία τῆς ὀρθοδόξου παρατάξεως, ὡς μεσάζοντος μεταξὺ τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ ρωμαιοκαθολικοῦ καὶ προτεσταντισμοῦ, ἔχει ἐπαρκῶς ἀναγνωρισθῆ. Ὁ ἀρχηγὸς τῶν Γάλλων προτεσταντῶν, Marc Boegner, εἶπε κάποτε ὅτι ἡ ὁμάς τῆς ἀκαδημίας τοῦ Ἀγ. Σεργίου ἔκαμε διὰ τὴν προσέγγισιν προτεσταντῶν καὶ καθολικῶν ἐν Γαλλίᾳ πολὺ περισσότερα ἢ ἑκάτερα τῶν Ἐκκλησιῶν τούτων καθ' ἑκατὴν.

Εἰς τὴν Μεγάλῃ Βρετανίᾳ ἡ ἱστορία τῆς Ἀδελφότητος τοῦ Ἀγ. Ἀνδρέου καὶ ἡ Ἀδελφότης τοῦ Ἀγ. Alban καὶ τοῦ Ἀγ. Σεργίου συνιστοῦν δύο παραδείγματα τῶν πλουσιῶν καὶ καρποφόρων ἐπαφῶν μεταξὺ τῶν Ἐκκλησιῶν, τοῦ Ἠνωμένου Βασιλείου καὶ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ἡ προσέγγισις, κανονικὴ καὶ πνευματικὴ, μεταξὺ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς Ῥωσικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἔχει προχωρήσει τόσο πολὺ κατὰ τὴν τελευταίαν τριακονταετίαν, ὅσον οὐδεὶς ἠδύνατο πρὸ ἐτῶν νὰ φαντασθῆ.

Μία ἐντελῶς νέα ἀντίληψις.

Πολλὰ ὀφείλονται διὰ τὸ πλοῦσιον τοῦτο βίωμα τῆς ἐπαφῆς μετὰ τὴν Ὀρθοδοξίαν εἰς τὴν γνωστὴν ὀρθόδοξον στάσιν τῶν Ῥώσων, ποῦ ἡ ἐπανάστασις ἐξαπέστειλεν εἰς τὴν Δύσιν. Οὐδέποτε ἐπέδειξαν τὴν παραμικρότεραν προσπάθειαν προσηλυτισμοῦ ἑτεροδόξων. Ἀπλῶς ἐσυνέχισαν καὶ εἰς τὴν ἐξορίαν τὴν αὐτὴν πλουσίαν λειτουργικὴν καὶ πνευματικὴν ζωὴν, ποῦ ἦτο εἰς τὴν πραγματικότητα ὅτι τοὺς εἶχεν ἀπομείνει μετὰ τὴν ἐπανάστασιν. Ἡ συμμετοχὴ τῶν εἰς ἑκατοντάδας διομολογιακῶν καὶ διεθνῶν συνεδρίων μετὰ τὴν ἀμοιβαίότητα, αἱ πολυάριθμοι περιόδοι τῆς χορηγίας τοῦ Ἀγ. Σεργίου, ὁ μέγας ἀριθμὸς τῶν προσωπικῶν ἐπαφῶν ποῦ ἐδημιουργήθησαν, ὅλα αὐτὰ αἰφνιδίως ἐγέννησαν εἰς χιλιάδας χριστιανῶν τῆς Δύσεως μίαν ἐντελῶς νέαν ἀντίληψιν περὶ τοῦ βάρους καὶ τοῦ πλοῦτος τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας. Κατὰ τὰ τελευταῖα εἴκοσι πέντε ἔτη, ὁ δυτικὸς χριστιανισμὸς ἀνέπτυξεν ἀδελφικὰ αἰσθήματα περὶ τῶν χριστιανικῶν ἀξιῶν ποῦ διετηρήθησαν ὡς ζῶσα δύνამις εἰς αὐτὴν τὴν Ἐκκλησίαν, ἡ ὁποία, εἰς τὴν σκέψιν καὶ τὴν λειτουργικὴν ζωὴν, εἶναι ἡ ἐγγυτέρα πάσης ἄλλης πρὸς τὴν Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν.

Ὡς κυρίως ὑπεύθυνος διὰ τὰς νέας αὐτὰς σχέσεις μεταξὺ Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως, ἀν καὶ δὲν ἀναγνωρίζεται τοῦτο ὑπὸ πάντων, δεῖον νὰ θεωρηθῆ ἡ Παγκόσμιος Χριστιανικὴ Ἀδελφότης Νέων (Y. M. C. A.). Πρὸ τοῦ Ἀ' παγκοσμίου πολέμου αἱ κύριαι καὶ μό-

ναι σχεδόν σχέσεις μεταξύ των ανατολικῶν Ἐκκλησιῶν καὶ τοῦ δυτικοῦ χριστιανισμοῦ ἦσαν αἱ δημιουργηθεῖσαι ἐκ τῆς προσπάθειας τῶν Μεθοδιστῶν ἢ Βαπτιστῶν ἢ Ρωμαιοκαθολικῶν ἱεραποστόλων πρὸς προσηλυτισμὸν ὀρθοδόξων.

Ὅτε ἡ κατὰ τὴν τελευταίαν τριακονταετίαν ἐπιδειχθεῖσα διάφορος στάσις κατῴρθωσεν εἰσέτι νὰ ἐξαλείφῃ τὴν οὕτω δημιουργηθεῖσαν ὑποψίαν ἀπὸ τὸν νοῦν ὠρισμένων ὀρθοδόξων ἐκκλησιαστικῶν ἡγετῶν. Ἡ ἐμπιστοσύνη ἤρχισε νὰ ἀποκαθίσταται διὰ τῆς ἐξαπλώσεως τῆς Παγκοσμίου Χριστιανικῆς Ἀδελφότητος Νέων.

Τὸ 1918 αἱ Χριστιανικαὶ Ἀδελφότητες Νέων τῆς Βορείου Ἀμερικῆς εἰργάσθησαν ἐπὶ εἰκοσαετίαν ἐντὸς ἐξαιρετοῦ ἀτμοσφαίρας μὲ τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ρωσσίας. Ὅταν ὁ στρατὸς τῶν δυτικῶν δυνάμεων ἐπέστρεψεν οἱ τοῖς 1919, αἱ Χριστιανικαὶ Ἀδελφότητες τῶν Νέων τὸν ἠκολούθησαν, καὶ εἰς τὰς περισσότερας περιπτώσεις ἤρχισεν ἐν νέον ἔθνικὸν κίνημα ἐκ μέρους τῶν ἔθνικῶν πλέον Χ. Α. Ν. Ἡ Ἑλλάς, ἡ Ρουμανία, ἡ Γιουγκοσλαβία καὶ ἡ Ἑσθονία ἀποτελοῦν λαμπρὰ παραδείγματα. Ἐδῶ διὰ πρῶτην φορὰν αἱ παλαιαὶ αὐτὰ ὀρθόδοξοι Ἐκκλησίαι ἔκαμαν τὴν γνωριμίαν χριστιανικῶν δυνάμεων τῆς Δύσεως, αἱ ὁποῖαι ὅτι πλέον ἐπεδίωκον δὲν ἦτο παρὰ μόνον ἡ ἐνίσχυσις τοῦ ἔργου αὐτῶν τούτων τῶν ἔθνικῶν ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν.

Κατ' ἀρχὰς αἱ Χ. Α. Ν. ὑπέστησαν σφοδρότατας ἐπιθέσεις. Ἐχαρακτηρίσθησαν ὡς ἑβραϊο-μασωνικὴ ὀργάνωσις — ἀπόδειξις τὸ τριγωνικὸν τῆς σῆμα ὡς προερχόμενον ἐξ αὐτοῦ τοῦ διαβόλου — ἀπόδειξις τὸ κάτω ἄκρον τοῦ σήματος. Ἐχαρακτηρίσθησαν ὡς μετημριεσμένος κομμουνισμὸς — μήπως τὸ χρῶμα τοῦ σήματος δὲν εἶναι κόκκινον; Σιγὰ-σιγὰ ὁμοῦ ἀποκατεστάθη ἡ ἐμπιστοσύνη καὶ αἱ Χ. Α. Ν., εἰς τινα δὲ βαθμὸν καὶ ἡ Παγκόσμιος Ἑνωσις Χριστιανῶν Φοιτητῶν, ἀφέθησαν ἐλευθεραὶ νὰ ἀναπτύξουν τὸ ἔργον των ἐν πλήρει νομιμότητι πρὸς τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν. Ἐθνικοὶ ἡγέται, λαϊκοὶ ἢ κληρικοὶ, κατέλαβον διοικητικὰς θέσεις εἰς τὰς Ἀδελφότητας. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν, ἐπὶ παραδείγματι, εἶναι πρόεδρος τοῦ Ἐθνικοῦ Συμβουλίου τῆς Χ. Α. Ν. Ἐλλάδος. Ὁ πόλεμος πού ἐβγαλε τὰς Ὀρθοδόξους Ἐκκλησίας ἀπὸ τὴν ἀπομόνωσίν των, τὰς ἔφερεν εἰς αὐτὴν μόνον τὴν φιλικὴν ἐπαφὴν μὲ τὸν χριστιανισμὸν τῆς Δύσεως.

Εἰς ὅλην αὐτὴν τὴν ἐργασίαν τὸ πρόσωπον καὶ οἱ μόχθοι τοῦ John R. Mott ἔπαιξαν σπουδαῖον ρόλον. Ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τῆς ἐργασίας του ἐν τῇ Παγκοσμίῳ Ἑνώσει τῶν Χριστιανῶν Φοιτητῶν, ὁ Δρ. Mott ἔχει πολὺ καλῆς φήμης εἰς τὰς Ἀνατολικο-εὐρωπαϊκὰς χώρας. Ἡ σπουδαιότης τοῦ λόγου του ἐνώπιον τῆς Ρωσικῆς Ἱεραῆς Συνόδου τὸ 1918 ἐγένετο αἰσθητὴ καθ' ἅπαντα τὸν Ὀρθόδοξον κόσμον. Ἡ προσωπικὴ εὐθύνη τοῦ Δρος Mott εἰς τὰς ὀρθοδόξους χώρας ἀποτελεῖ ἐγγύησιν καλῆς πίστεως διὰ πολλοὺς ἐκκλησιαστικοὺς ἡγέτας. Δὲν χρειάζεται ν' ἀναφέρω περισσότερας λεπτομερείας, πού εἶναι ἄλλωστε γνωσταί, σχετικῶς μὲ τὴν συμμετοχὴν του

εἰς ὅλας τὰς κινήσεις πού κατέληξαν εἰς τὸ Παγκόσμιον Συμβούλιον τῶν Ἐκκλησιῶν. Ἀνασκοποῦντες ὁμοῦ τὴν περίοδον ἐκείνην οἱ ἱστορικοὶ τοῦ μέλλοντος σαφῶς θὰ διακρίνουν ὅτι ἦσαν αἱ Χ. Α. Ν., μὲ τὸν Δρα Mott ἐπὶ κεφαλῆς, πού ἤνοιξαν τὰς θύρας διὰ τὴν δημιουργίαν τῶν σημερινῶν φιλικῶν σχέσεων μεταξὺ Ἀνατολικῶν Ὀρθοδόξων καὶ Δυτικῶν Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν.

Ἡ Νέα Διασπορά.

Τὰ πράγματα ἐπῆραν γοργότερον ρυθμὸν ἀπὸ τοῦ τελευταίου πολέμου μὲ ὅσα συνέβησαν εἰς τὴν Γερμανίαν. Λέγεται συχνάκις ὅτι ἡ ἀποτυχία τοῦ κομμουνισμοῦ νὰ κατακτήσῃ τοὺς ἐγκεφάλους τῶν νέων πού ἄφισε κενούς ἢ καταστροφῆ τοῦ χιτλερικοῦ δαιμόνος ἐξηγεῖται μόνον ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι παρὰ πολλὰ ἀπὸ τὰ παιδιὰ εἶχον ἰδεῖ ἰδίως ὁμοῦσιν τὰ ἀποτελέσματα τοῦ μαρξιστικοῦ καθεστώτος ἐν Ρωσσίᾳ. Καὶ δὲν ἠθέλησαν νὰ πραγματοποιηθῇ εἰς τὴν χώραν των αὐτὸ πού εἶχον ἰδεῖ. Εἶχον ὁμοῦ λάβει πείραν καὶ μιᾶς ἄλλης μορφῆς τῆς ρωσικῆς ζωῆς, καὶ αὐτὴ ἡ μορφή εἴλκυσε τὸ ἐνδιαφέρον των περισσότερον. Ἡ μορφή αὐτὴ ἦτο ἡ πίστις τῶν Ρώσων χριστιανῶν.

Ἡ σωρεία τῶν βιβλίων περὶ τῆς Ὀρθοδοξίας πού δημοσιεύονται σήμερον ἐν Γερμανίᾳ ἀποτελεῖ ἀπόδειξιν τούτου. Τὸ Πανεπιστήμιον τοῦ Μαρβούργου ἔχει εἰς τὸ πρόγραμμά του εἰδικὸν μάθημα περὶ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Εἰς δὲ τὴν Ἀκαδημίαν τοῦ Ἀγ. Σεργίου τρεῖς γερμανοὶ σπουδάζουν προκειμένου νὰ ἱερωθοῦν. Κατὰ ἕνα μυστηριώδη τρόπον ἡ μορφή καὶ τὸ περιεχόμενον τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας προσελκύουν χιλιάδας γερμανῶν, τῶν ὁποίων ἡ παλαιὰ ἰδεολογία ἐκλονίσθη, ἢ πνευματικὴ δίψα δὲν ἱκανοποιεῖται πλέον ἀπὸ τὴν στείραν κρατικὴν Ἐκκλησίαν, ὅπως τὴν ἀπεκάλεσε κάποιος ἀπ' αὐτοὺς, καὶ κατὰ συνέπειαν τὸ ἐνδιαφέρον διὰ τὴν Ὀρθοδοξίαν σταθερῶς αὐξάνει.

Ἡ κατάστασις αὐτὴ, βεβαίως, διευκολύνεται ἀπὸ τὴν ἐγκατάστασιν Ὀρθοδόξων εἰς διαφόρους κοινότητας ἐφ' ὅλοκληρον τῆς Δυτικῆς Γερμανίας, τὴν δημιουργίαν νέων ὀρθοδόξων κοινοτήτων, ἐφ' ὅσον οἱ πρόσφυγες οὗτοι ἀρχίζουν νὰ εὐρίσκουν τὴν θέσιν των ἐντὸς τῆς γερμανικῆς οἰκονομικῆς οἰκογενείας. Καὶ ἐδῶ πάλιν οὐδεμία ἀπὸ μέρους τῶν Ὀρθοδόξων ἐπιθυμία ἐξεδηλώθη πρὸς προσηλυτισμὸν ἑτεροδόξων, καὶ αἱ σχέσεις των πρὸς τὰς ἄλλας ἐκκλησίας τῆς Γερμανίας, προτεσταντικὴν καὶ καθολικὴν, εἶναι ἀρισται. Διὰ πολλὰς ὁμοῦ χιλιάδας Γερμανῶν, πού οὐδέποτε εἶχον ἄλλην πίστιν ἐντὸς τοῦ Ναζισμοῦ, ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ἠμπορεῖ θαυμάσια νὰ χρησιμεύσῃ ὡς μέσον ἀποδοχῆς ἀπὸ μέρους των τοῦ Χριστοῦ.

Τώρα ἀπὸ τὴν Γερμανίαν καὶ τὴν Αὐστρίαν μία νέα διασπορά, εὐρέως ὀρθόδοξος, ἐξηπλώθη εἰς ὅλας τὰς γωνίας τῆς ὕδρογειοῦ. Εἰς τὸν Καναδᾶ καὶ τὴν Νέαν Ζηλανδίαν, εἰς τὰς περισσότερας ἐκ τῶν Νοτιοαμερικανικῶν Δημοκρατιῶν — εἰς πλείστους ὅσους τόπους ὅπου ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ἦτο μέχρι τοῦδε ἀνύπαρκτος καὶ ἄγνωστος — ἐνεφανίσθησαν νέα ὀρθόδοξοι κοινότητες. Καὶ εἰς αὐτὰς τὰς Ἡνωμ. Πολι-

τείας ὁ ἀριθμὸς καὶ ἡ σπουδαιότης τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν ἐμεγάλωσε πολὺ.

Χάρις εἰς τὴν πλουσίαν πείραν τῶν τελευταίων τριάκοντα ἐτῶν, αἱ νέαι αὐταὶ κοινότητες εὗρον μίαν φιλικὴν καὶ συμπαθεῖ ἀτμόσφαιραν ἐντὸς τῶν εὐρυτέρων χριστιανικῶν κοινοτήτων ποῦ μετεφευτεύθησαν. Ἡ ἱστορία τῆς καρποφόρου συνεργασίας μεταξὺ ὀρθοδόξων καὶ χριστιανικῶν ομάδων εἰς τὴν δυτικὴν Εὐρώπην ἡμπορεῖ τώρα νὰ ἐπαναληφθῇ ἐπὶ παγκοσμίου κλίμακος, τῆς γνωριμίας τώρα ἐπιταχυομένης ἐκ τῶν ἤδη δημιουργηθειῶν ἐπαφῶν ἐν Εὐρώπῃ.

Ἐν σημαντικῶν χαρακτηριστικῶν αὐτῶν τῶν νέων κοινοτήτων πρέπει νὰ σημειωθῇ: Αἱ περισσότεραι ἐξ αὐτῶν δὲν εἶναι ρωσικαὶ ὀρθόδοξοι ἢ σερβικαὶ ὀρθόδοξοι ἐκκλησι. κοινότητες, — εἶναι ἀπλῶς ὀρθόδοξοι. Μία κάποια κοινότης ἡμπορεῖ νὰ περιλαμβάνῃ ἕξ σερβικὰς οἰκογενεάς, μία ἢ δύο ἑλληνικὰς, μερικὰς ρωσικὰς ἢ βουλγαρικὰς. Τὸ πρόβλημα τῶν σχέσεων τῶν μελῶν μιᾶς τοιαύτης κοινότητος πρὸς τὰς μητέρας ἐθνικὰς τῶν ἐκκλησίας δὲν ἔχει ἀκόμη λυθῆ εἰς τὸ σύνολόν του. Πολλοὶ παρατηροῦνται διαδιδέπουσιν εἰς τὴν κατάστασιν αὐτὴν τὴν ἀρχὴν μιᾶς κινήσεως, ὁμοίας πρὸς ἐκείνην ποῦ κερδίζει ἕδαφος σήμερον εἰς τὰς Ἠνωμ. Πολιτείας, πρὸς δημιουργίαν μιᾶς ἐθνικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Τὰ βιώματα τῶν διαφόρων αὐτῶν ὀρθοδόξων ομάδων εἰς τὰ στρατόπεδα προσφύγων ἐνίτχυσαν τὴν τάσιν πρὸς ἀπόσθεσιν τῶν ὀρθοδοξῶν γραμμῶν μεταξὺ τῶν διαφόρων ἐθνικῶν ομάδων. Τὸ πρόσφατον πανορθόδοξον συνέδριον ποῦ συνεκλήθη ἐν Baden-Baden, μὲ ἀποτελέσματα πρακτικῆς συνεργασίας, ὡς ἡ Ἰδρυσις μιᾶς πανορθοδόξου ἐκδοτικῆς ἐπιτροπῆς, ἀπετέλεσε μίαν ἄλλην ἐνδειξιν πανορθοδόξων ἐκδηλώσεων τοῦ ἰδίου τύπου. Ἀναμφιβόλως αἱ νέαι ὀρθόδοξοι κοινότητες, αἱ ἐγκατεσπαρμέναι εἰς ὅλον τὸν κόσμον, καὶ ἰδιαίτερος εἰς ἐκεῖνας τὰς χώρας, ὅπου οὐδέποτε μέχρι σήμερον ἐλειτούργησαν ὀρθόδοξοι ὀργανώσεις, εἶναι ὀλιγώτερον ἐθνικαὶ ἀπὸ ἔτι συνήθως συμβαίνει. Ἀντιμετωπίζουσιν ἐντελῶς νέα προβλήματα εἰς τὴν ὀργάνωσίν των.

Μία Νέα Σχέσις.

Ἡ κατάστασις αὐτὴ προώριται νὰ ὀδηγήσῃ πολλὰς ἀπὸ τὰς ὀρθοδόξους αὐτὰς ομάδας νὰ ἀποδέψωσιν ὅσον οὐδέποτε πρότερον πρὸς τὸν Πατριάρχην Κωνσταντινουπόλεως ὡς τὸν «*primum inter pares*» μεταξὺ τῶν ὀρθοδόξων ἐκκλησιαστικῶν ἡγετῶν. Σέρβοι, Ρουμάνοι, Ἑσθονοὶ, ἐπὶ παραδ., δύνανται ὅλοι νὰ ἀποδεχθῶσιν τὴν ἀθηνεϊάν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου. Αὐτὸ εἶναι ἐν μέρος τῆς ἐντελῶς νέας καταστάσεως ποῦ ἀντιμετωπίζει τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον. Εἶναι σημαντικὸν ἔτι, προσβλέπουσαι αἱ διάφοροι ἐθνικαὶ ὀρθόδοξοι ομάδες πρὸς τὴν Κωνσταντινουπόλιν, εὐρίσκουσι ἐκεῖ τώρα ἐν πολὺ διαφορετικῶν πρόσωπων ἀπὸ ἐκεῖνα ποῦ προηγουμένως κατεῖχον τὸ ἀξίωμα τοῦ Πατριάρχου.

Πολλὰ ἄρθρα ἔχουν γραφῆ σχετικῶς μὲ τὴν σημαντικὴν ἀλλαγὴν ποῦ ἐπῆλθε μὲ τὴν ἐκλογὴν ὡς Πατριάρχου τοῦ Ἀθηναγόρα, ὅστις ἀπέβαλε τὴν ἀμε-

ρικανικὴν του ὑπερηκότητα διὰ νὰ καταλάβῃ τὴν θέσιν αὐτὴν. Ἐν τῷ προσώπῳ του καὶ χάρις εἰς τὰς εὐρείας οἰκοδομητικὰς ἀπόψεις του, νέαι σχέσεις ἐδημιουργήθησαν ἤδη μετὰ τῶν ὀρθοδόξων Πατριαρχῶν.

Ἐὰν ἐξακολουθήσουσιν τὰ πράγματα ἐπὶ τῆς σημερινῆς τροχιάς, ἐντὸς τῶν προσεχῶν ἐτῶν θὰ ἐκδηλωθῶσιν αἰσθητὰ φιλικὰ καὶ συνεργασίας ἀπὸ μέρους τῶν ἄλλων ὀρθοδόξων Πατριαρχῶν (συμπεριλαμβανομένου καὶ τοῦ Πατριάρχου τῆς Μόσχας, ἐὰν ἡ ἐπιθυμία τοῦ Πατριάρχου Ἀθηναγόρα ἐκπληρωθῇ). Αὐτὸ δὲν ἔχει συμβῆ ἐπὶ αἰῶνας τώρα.

Μία νέα ὄθησις πρὸς τὰς καλλιτέρας αὐτὰς σχέσεις ἐδόθη ὑπὸ τοῦ ἐν Ἑλλάδι προσκυνημάτος τοῦ Ἀπ. Παύλου τοῦ παρελθόντος θέρους, ὅπου χριστιανοὶ τῶσων ὁμολογιῶν, συμπεριλαμβανομένων καὶ ἐπισήμων ἀντιπροσώπων τῶν πλείστων ἐκ τῶν ἄλλων ὀρθοδόξων ἐκκλησιῶν, ἐγένοντο δεκτοὶ τόσον λαμπρῶς ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Ὁ Πατριάρχης Ἀντιχείας μετέσχε προσωπικῶς οἱ ἄλλοι Πατριάρχαι καὶ αἱ ἄλλαι αὐτόνομοι ὀρθόδοξοι Ἐκκλησίαι ἀπέστειλαν ἐπισήμους ἀντιπροσώπους. Ἡ βαθεῖα πνευματικὴ ἐντύπωσις ποῦ ἄφησε τὸ προσκύνημα δὲν εἶναι δυνατόν παρὰ νὰ βελτιώσῃ τὰς σχέσεις μεταξὺ τῶν διαφόρων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν.

Ἄξιζει νὰ παρατηρήσωμεν ὅτι εἰς χρόνους, κατὰ τοὺς ὁποίους ἡ Ρωμαιοκαθολικὴ Ἐκκλησία, εἰς ὀρισμένα μέρη τῆς Εὐρώπης, φαίνεται ὅτι ἀρχίζει νὰ ἀποδέχεται τὴν ἰδέαν τῶν Ἐθνικῶν Καθολικῶν Ἐκκλησιῶν (ὡς ἐπὶ παραδ. ἐν Τσεχοσλοβακίᾳ καὶ Οὐγγαρίᾳ) μὲ ἀπροσδιορίστους εἰσέτι τὰς σχέσεις των πρὸς τὴν κεντρικὴν ἐξουσίαν τῆς Ρώμης, ἀσφαλῶς ὅμως ὀλιγώτερον ἀμεσον καὶ ἀπόλυτον ἢ προηγουμένως, ἢ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἀρχίζει νὰ ἐπιδεικνύῃ ἀκριβῶς τὴν ἀντίθετον τάσιν.

Αὐτὸ εἶναι, βεβαίως, μόνον μία ἀρχή. Εἶναι δυνατόν, εἶναι ἀκόμη πιθανόν, ὅτι τὸ ἀποτέλεσμα τῆς Ὁρθοδόξου αὐτῆς διασπορᾶς ἡμπορεῖ νὰ εἶναι δημιουργία τῶν ἄλλων ἐθνικῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ὡς ἤδη ἐλέχθη. Ὅλα τὰ σημεῖα ὅμως τῶν καιρῶν εἶναι ἐνδεικτικὰ περισσότερων παρὰ ποτὲ σχέσεων μεταξὺ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου καὶ τῶν ἄλλων μιστῶν τοῦ κόσμου.

Εἰσερχόμεθα εἰς ἐν νέον κεφάλαιον τῆς ἱστορίας τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Καθὼς ἡ Ρωσικὴ διασπορὰ ἔφερε τὴν Ἀνατολικὴν Ἐκκλησίαν εἰς τὸ περιβάλλον καὶ τὴν συνείδησιν τῶν χριστιανῶν τῆς δυτικῆς Εὐρώπης, οὕτω καὶ ἡ νέα διασπορὰ ἐπεξέτεινε τὴν γνωριμίαν αὐτὴν εἰς τὸ ὑπόλοιπον μέρος τοῦ πλανήτου μας.

(Κατὰ μετάφρασιν Σ. ΑΓΟΥΡΙΑΟΥ)

Πολλοὶ ἄνθρωποι ἔχουν μέλι εἰς τὸ στόμα των, χολὴν ὅμως εἰς τὴν καρδίαν.

*

* Ἄνθρωπος χωρὶς τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ ὁμοιάζει πρὸς ὀφθαλμὸν χωρὶς φῶς.

*

* Ὁ Θεὸς δὲν θέλει ἀγάπην χωρὶς ἔργα, οὐδὲ ἔργα ἀνευ ἀγάπης.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΑΝΤΙΟΧΕΙΑΣ

Κατὰ τὴν δημοσίαν συνεδρίαν τῆς Ἀκαδημίας τῆς 22 Ἰαννουαρίου Μαΐου ὁ ἀκαδημαϊκὸς κ. Γρηγόριος Παπαμιχαὴλ προέβη εἰς εἰδικὴν παρουσίασιν τοῦ συγγράμματος τοῦ ἀειμνήστου ἀκαδημαϊκοῦ Ἀρχιεπισκόπου Χρυσόστομου Παπαδοπούλου «Ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας Ἀντιοχείας» (Ἀλεξάνδρεια 1951):

Ὡς εἶναι γνωστὸν εἰς τὴν Ἀκαδημίαν, ὁ ἀειμνήστος ἀκαδημαϊκὸς Ἀρχιεπίσκοπος Χρυσόστομος Παπαδοπούλος διὰ τῆς εὐρυτάτης αὐτοῦ συγγραφικῆς δράσεως ἀπετέλεσε μοναδικὸν φαινόμενον ἐν τῇ καθόλου θεολογικῇ γραμματείᾳ. Οἱ τίτλοι τῶν εἰς πάντας τοὺς θεολογικοὺς κλάδους ἀναφερομένων συγγραμμάτων του, τῶν ὁποίων ὁ μέγιστος ἀριθμὸς ἀνήκει εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Ὀρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, ἀνέρχονται εἰς ἑκατοντάδας. Πολλὰ ἐκ τῶν ἐκκλησιαστικοῖστορικῶν του ἔργων, ὁποῖα φερόμεν εἰπεῖν, τὰ περὶ τῶν Ἐκκλησιῶν Ἱεροσολύμων, Ἀλεξανδρείας, Ἑλλάδος, ὡς καὶ τὰ περὶ τοῦ Κυρίλλου Ἀλεξανδρείας, τοῦ Κυρίλλου Λουκάρεως, τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Σταυροῦ, τῆς Ριζαρείου Ἐκκλησιαστικῆς Σχολῆς καὶ ἄλλα, ἀποτελοῦσιν ὀγκώδεις μονογραφίας, ἀναδειξάσας αὐτὸν τὸν κατ' ἔξοχὴν ἱστορικὸν τῆς Ὀρθοδόξου Ἑλληνικῆς Ἀνατολῆς.

Πλὴν τῶν συγγραμμάτων, τὰς ὁποίας ὁ αἰδιμὸς Προθιεράρχης εἶχε δημοσιεύσει, εἶχε καὶ πολλὰς ἀνεκδότους, διὰ διαθήκης δὲ ἐκκληροδότησε τὰ χειρόγραφα του εἰς ἐμέ, ὅπως μεριμνήσω περὶ τῆς δημοσιεύσεώς των. Μεταξὺ τῶν κατὰ πάντα ἀρτίων καὶ ἐτοιμῶν πρὸς ἔκδοσιν εὐρέθη καὶ τὸ πάντων ὀγκωδέστερον, ἡ «Ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας Ἀντιοχείας».

Κατὰ τὴν κατὰ καιροὺς συλλογὴν τῆς διὰ τὸ ἔργον του τοῦτο ἱστορικῆς ὕλης προσέκοπτεν ὁ συγγραφεὺς πρὸς πολλὰς δυσκολίας, τὰς ὁποίας δὲν συνήντα ἀσχολούμενος περὶ τὴν ἱστορίαν τῶν ἄλλων ἐκκλησιῶν, πρὸς πλήρωσιν δὲ τῶν ἐκάστοτε συναντιωμένων δυσσμπληρώτων κενῶν κατέβαλλεν ἐντονώτερον πνευματικὸν μόχθον. Τὴν συγγραφὴν ἐδυσχέρανε σπάνις τῶν σχετικῶν βοηθημάτων, στερούμενος δὲ χρόνου ἔνεκα τῶν ἡμερησίων πολλαπλῶν ἀρχιεπισκοπικῶν του ἀσχολημάτων, ὁ Προθιεράρχης μόλις διέθετεν ἐκ τῶν νυκτερινῶν ὥρων τινὰς πρὸς μελέτην. Πρὸς φίλους του ἐξέφραζε διαρκῶς τὴν στενοχωρίαν του ἐπὶ τῷ ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ μεταβῇ εἰς Εὐρώπην πρὸς ἐπιτοπίους ἐρεῦνας, ὅθεν ἠναγκαζέτο νὰ φέρῃ ἱκανὰ ἐξ Ἑσπερίας συγγράμματα.

Εἰς ἐπιστολάς του ἔγραφεν: «ἀσχολοῦμαι ἀπὸ πολλοῦ περὶ τὴν Ἱστορίαν τῆς Ἐκκλησίας Ἀντιοχείας, ἡ ὁποία προκαλεῖ μέγιστον ἐνδιαφέρον, εἶναι δὲ ἀνερευνήτος τὸ πλεῖστον, καὶ ἰδίως ἀπὸ ἑλληνικῆς καὶ ὀρθοδόξου ἐπόψεως. Θὰ τὸ θεωρήσω θαῦμα ἂν κατορθώσω νὰ τὴν φέρω εἰς πέρας, διαθέτων ὀλιγίστας ὥρας νυκτερινάς, διότι τὴν ἡμέραν εἶναι ἀφανταστον τὸ πλῆθος τῶν ἀσχολιῶν μου».

Ὅταν μικρὸν πρὸ τῆς τελευτῆς του ἠδυνήθη νὰ ἀπαρτίσῃ τὸ ὅλον ἔργον, ἐξέφραζεν ἐπανειλημμένως τὴν ζωηράν του ἱκανοποίησιν, ἐπὶ κλίνης δὲ παλαίαν

πρὸς τὴν ἀσθένειαν καὶ προαισθανόμενος ἐπικείμενον τὸν θάνατον, συνίστα ὅπως παραδοθῇ τὸ χειρόγραφον εἰς ἐμέ, ἔχαρκτηρίζε δ' αὐτὸ ὡς τὸ καλλίτερον ἱστορικὸν ἔργον του.

Δὲν ἠξιώθη νὰ ἐκδώσῃ τὸ ἔργον ὁ ἴδιος. Ὅταν δὲ ἀναδιφῶν τὰ καταλειφθέντα χειρόγραφα του, ἔδοκίμασα τὸ βάρος τοῦ ὄγκου του, ἐπὶ μακρὸν μὲ ἐστενοχώρει τὸ πρόβλημα τῆς ἐκδόσεώς του. Ἐκ τῆς ἀμνηχανίας μὲ ἐξήγαγεν ὁ παλαιὸς τοῦ μεταστάσιτος μαθητῆς καὶ ἐμὸς συμμαθητῆς καὶ πολῦτιμος φίλος Πάπας καὶ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας Μακαριώτατος Χριστοφόρος, χάρις εἰς τὴν ἐπικουρίαν τοῦ ὁποίου ἔχει σήμερον ἡ ἐπιστήμη τὸ θαυμάσιον τοῦτο ἔργον.

Ἐν αὐτῷ εἰς 1089 σελίδας ἐκτίθεται ἡ ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας Ἀντιοχείας εἰς τρεῖς περιόδους, τὴν ἀρχαίαν, τὴν μέσην καὶ τὴν νέαν, ταύτην διήκουσαν ἀπὸ τοῦ 1517 μέχρι τοῦ 1935. Ἱστοροῦνται τὰ τῆς καὶ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ταύτῃ δράσεως τῶν παλαιῶν αἰρέσεων, τὰ τῆς ἐν Συρίᾳ ἀραβοκρατίας, τῆς καλιννορθώσεως τῆς ἑλληνικῆς κυριαρχίας καὶ τῆς μετῆπειτα δεσποτείας τῶν Σελτζουκιδῶν, τῶν Φράγκων καὶ τῶν Μамелούκων, μεθ' οὓς ἐπηρεασμένη ἡ ἀναγέννησις τῆς ἐκκλησίας ταύτης, ἀλλὰ καὶ αἱ διαταραχάσαι αὐτὴν διαιρέσεις καὶ αἱ ἐκ τῶν ὑπὲρ τῆς Ὀρθοδοξίας τελευταίων ἀγώνων μεταβολαί, ἡ ὅλη δὲ συγγραφὴ κατακλείεται διὰ τῆς ἐκθέσεως τῆς συγχρόνου συγκροτήσεως τῆς Ἐκκλησίας Ἀντιοχείας.

Ἡ συγγραφὴ περιλαμβάνει καὶ χάρτην γεωγραφικὴν τοῦ κλίματος τῆς Ἐκκλησίας Ἀντιοχείας κατὰ τὴν ἀναγραφὴν τῶν ἐπισκοπῶν ἐπὶ Ἀναστασίου Α' καὶ πλήρη χρονολογικὸν πίνακα τῶν πατριαρχῶν Ἀντιοχείας, τὸ ὅλον δ' ἔργον κατακλείεται διὰ λεπτομεροστάτου εὐρητηρίου.

Εἶναι ὁμολογουμένως ἐκτάκτως ἐνδιαφέρουσα ἡ ἐξιστόρησις τῶν τυχῶν τῆς ἐν λόγῳ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, ἐκτιθεμένη μετὰ τῆς εἰς τὸν ἐπιστημονικὸν θεολογικὸν κόσμον λίαν γνωρίμου ἐμβριθείας τοῦ αἰδιμὸς ἀκαδημαϊκοῦ Προθιεράρχου. Χάρις εἰς τὴν πρὸς τὰς ἐκκλησιαστικοῖστορικὰς μελέτας ἀφοσίωσιν τοῦ διαπρεπεστέρου τῶν παρ' ἡμῖν ἐκκλησιαστικῶν ἱστοριογράφων, ἡ Ἐκκλησία Ἀντιοχείας ἀποκτᾷ ἐν τῇ ὑπ' ὄψει ἡμῶν μνημειώδει ὄντως συγγραφῇ τὸ ἀντάξιον τῆς περιπετειώδους τῆς ἱστορίας μνημείου.

Εἰς τοὺς κύκλους ἐγκρίτων ὀρθοδόξων Ἀντιοχεῶν λόγος φέρεται περὶ εὐκταίας μεταφράσεως τοῦ ἔργου εἰς τὴν ἀραβικὴν γλῶσσαν τοῦ ἀραβοφώνου ποιμνίου τῆς Ἐκκλησίας Ἀντιοχείας.

* Ἄς εἴμεθα βέβαιοι ὅτι, ὅταν ἐπισκεπτόμεθα μετ' εὐλαβείας τὸν οἶκον τοῦ Θεοῦ, ἐπισκέπτεται καὶ αὐτὸς τὸν ἰδικὸν μας.

* Εἰς κανὲν μέρος δὲν κάθεται τις ἀναπαυτικώτερον ὅσον παρὰ τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ.

* Ὁ Θεὸς ἀνταμείβει τοὺς ἐν τῇ ἀμπελῶνι του ἐργαζομένους καὶ κατὰ τὴν ἐργασίαν, καὶ μετ' αὐτήν.

* Τὸ νὰ νικᾷ τις τὰ πάθη εἶναι ἐπίσης γενναῖον ὅσον τὸ νὰ νικᾷ τοὺς ἐχθροὺς εἰς τὰς μάχας.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Αἱ πυροβολαίαι τοῦ Λαγκαδά.

Ἐπανελήφθη καὶ ἐφέτος, κατὰ τὴν ἐορτὴν τῶν ἁγ. Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης, ἐν Λαγκαδᾷ, ἡ ὑπομνησκούσα παλαιοτάτην δογματικὴν τελετὴν θρακικῆς διονυσιακῆς λατρείας πυροβολαία θιάσου τινὸς καλουμένον Ἀναστενάρηδων, ἐν μανιακῇ ἐκστάσει καὶ ὑστερικῇ παραπληξία μὲ γυμνοὺς τοὺς πόδας ἐπὶ ἀνθρακιάς ὀρχουμένων. Ἡ ἑλληνικὴ προέλευσις τοῦ ἀγρίου τούτου ἐθίμου ὤθησέ τινας νὰ τὸ χαρακτηρίσουν ὡς μεγάλης ἐθνικῆς σημασίας τηρητέαν παράδοσιν, τὸ δὲ φαινόμενον τῆς κατὰ τὴν πυροβολαίαν ἀκατίας νὰ συσχετίσουν πρὸς τὴν ἐν τῇ καμίνῳ τοῦ πρὸς ἀβλαβῆ τῶν τριῶν παίδων τήρησιν, τὸ δ' ἔτι χειρότερον, ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῆς πυροβολαίας ταύτης μετὰ τῆς ἐορτῆς τῶν ἰσαποστόλων νὰ ἀναγάγουν τὸ οἰστρήλατον ἐθίμον εἰς «ἐκχριστιανισμένον» ὑπόλειμμα τῶν διονυσιακῶν μυστηρίων καὶ εἰς αὐτόχρομα «χριστιανικὴν ἐορτὴν».

Ἄλλ' οἱ βάρβαροι οὗτοι φακισμοὶ οὐδεμίαν ἐν τῷ χριστιανισμῷ ἔχον θέσιν, ὅθεν καὶ δικαίως ἡ Α. Σ. ὁ Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης ἐστιγματίσει τὸ ἐθίμον ὡς ἄντικρον ἀντιχριστιανικόν.

Τὰ Κατηχητικὰ Σχολεῖα.

Ἡ λήξις τῶν μαθημάτων τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἣτις πανταχοῦ τῆς χώρας ἐπανηγυρίσθη ὑπὸ τῶν νεαρῶν τῆς Ἐκκλησίας τέκνων δι' ὑποβλητικῶν ἐορταστικῶν συγκεντρώσεων, ἔδωκεν ἀπαξ ἔτι τὴν εὐκαιρίαν εἰς πάντας τοὺς ἐκτιμῶντας τὴν ἀξίαν τῆς χριστιανοπροποῦς μορφώσεως καὶ ἀγωγῆς τῶν Ἑλληνοπαίδων καὶ γνωρίζοντας τὴν σημασίαν, ἣν αὕτη ἐξάπαντος ἔχει διὰ τὸ μέλλον τῆς Ἑλληνικῆς Πατρίδος, νὰ αἰσθανθοῦν τὴν χαρὰν ἐκείνην καὶ τὴν ἀνακούφισιν, τὴν ὅποιαν δύναται νὰ ἐμπνεύσῃ ἢ πεποιθήσῃ πλέον ὅτι, εἰς τὰς τόσας κακὰς ἐπὶ τῆς νεότητος ἐπιδρομαίαις τῆς τετραγαμμένης ἐποχῆς μας, ἢ ἀπὸ μέρους τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας θετικῆ διὰ τῆς πρὸς αὐτὴν ἐπαφῆς τῆς ἀντίδρασις καὶ μεγαλειότερα καὶ συστηματικώτερα ἀποβαίνει σὺν τῷ χρόνῳ. Εἶναι ὁμῶς ἀνάγκη νὰ τύχῃ γενικωτέρας ἀκόμη κατανοήσεως ἢ σημασίας τοῦ πράγματος, καὶ δὴ καὶ ἀπὸ μέρους ἐκείνων, ὅσοι καὶ λόγῳ τῆς θέσεώς των θὰ ἠδύναντο νὰ συντελέσωσιν εἰς τὴν ταχυτέραν ὀλοκλήρωσιν τοῦ ὅλου ὑπὲρ τῆς Νεότητος προδιαγεγραμμένου ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας ἔργου, καὶ ἀπαιτεῖται ἢ ὁμόθυμος ὀλοκλήρου τοῦ κόσμου τῶν γονέων εἰς τὸ ἔργον τοῦτο ἔμπρακτος συνεργασία. Τοῦτο καὶ εὐχόμεθα ὀλοφύγως.

ΝΕΑΙ ΔΩΡΕΑΙ ΤΩΝ ΞΕΝΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ὑπὸ τῶν Ξένων Ἐκκλησιῶν ἐστάλησαν διὰ τοῦ καθηγητοῦ κ. Ἀμίλκα Ἀλιβιζάτου εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος διὰ τὰς ἀνάγκας αὐτῆς καὶ τοῦ πληθυσμοῦ τῶν Βορείων ἰδιῶν Ἐπαρχιῶν αἱ κάτωθι δωρεαί :

1) Εἰς χρῆμα :

α) Λίραι Ἀγγλίας 2,695.14.3

β) Δολλάρια 32,700

Ἄξια εἰς δραχ. 601.171.900.

2) Εἰς διάφορα ἐφόδια περιτάλλεως :

2076 δέματα ἱματισμοῦ, 423 σάκκοι ὑποδημάτων, 24 κιβώτια σάπωνος, 1970 σάκκοι ἀλεύρου, 1043 δοχεῖα λίπους, 50 δοχεῖα σπορελαίου, 611 σάκκοι ὀρυζῆς, 1015 σάκκοι ζαχαρώσεως, 50 χαρτοδέματα μαρμελάδας, 517 σάκκοι φασιλίων, 300 σάκκοι κουάκερ, 889 βαρέλια αὐγοσκόνεως, 25 δέματα κουβερτών, 69 δέματα τυπογραφικοῦ χάρτου (10846 χλμ), 51 δέματα ὑφάσματος, 30 βαρέλια γάλακτος· πλὴν δὲ τούτων : ἀθύσματα, εἶδη ραφῆς, σχολικά εἶδη, τρία ραδιόφωνα, ἕξ αὐτοκίνητα Jeeps, 15 πολύγραφοι, Sulphetron (φάρμακον διὰ λεπρούς) καὶ ἄλλα.

Πάντα τὰ εἶδη ταῦτα διαβιβάζονται εἰς τὰς Ἱ. Μητροπόλεις πρὸς δωρεὰν διανομὴν εἰς τὰς Ἐκκλησιαστικὰς Σχολάς, Ἐκκλησιαστικὰ Ἰδρύματα, Ὀρφανοτροφεῖα κλπ., εἰς τοὺς ἱερεῖς καὶ τοὺς ἀπόρους πληθυσμούς, ἰδίᾳ τῶν Βορείων Ἐπαρχιῶν.

Ὁ καθηγητὴς κ. Ἀμίλκας Ἀλιβιζάτος ἠψυχάριστησε τὰς Ξένας Ἐκκλησίας διὰ τὴν ἀποσταλεῖσαν ταύτην πλουσιοπάροχον βοήθειαν.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ

Ἡ Ἱ. Σύνοδος συνεχίζουσα τὰς ἐργασίας αὐτῆς ἠσχολήθη ἐπὶ ζητημάτων τρεχούσης διοικητικῆς φύσεως.

Ἀποστολικὴ Διακονία. Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Χίου κ. Παντελεήμων, καθ' ὁμόφωνον ἀπόφασιν τῆς Γεν. Συνελεύσεως τῶν μελῶν τοῦ ὑπ' αὐτὸν Ἱεροῦ Τάγματος τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονος, ἐξεχώρησεν εἰς τὴν Ἀποστολικὴν Διακονίαν ἅπασαν τὴν περιουσίαν τοῦτου, τῆς σχετικῆς συμβάσεως ὑπογραφείσης ἐν Χίῳ τῇ 14ῃ λήξαντος μετὰ αὐτοῦ καὶ τοῦ πρὸς τοῦτο ἐξουσιοδοτημένου Γεν. Διευθυντοῦ τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας Καθηγητοῦ κ. Βασ. Βέλλας.

Τὸ γεγονός τοῦτο ἀνηγγέλη πρὸς τὸν Μακ. Ἀρχιεπίσκοπον διὰ τοῦ ἐπομένου τηλεγραφήματος :

Μακαρ. Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν Σπυρίδωνα
Πρόεδρον Ἱεράς Συνόδου
Ἀθῆνας

Συγκεκρινημένοι βαθύτατα ἀγγέλλομεν ὑπογραφῆν δωρητηρίου συμβολαίου περιουσίας Ἱεροῦ Τάγματος εὐχόμεθα πραγμάτων ἱερῶν σκοπῶν δωρεᾶς πρὸς δόξαν Ἁγίας Μητρὸς ἡμῶν Ἐκκλησίας.

† Χίου Παντελεήμων
Βασίλειος Βέλλας

Ὁ Μακ. ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἀπήντησε τηλεγραφικῶς ἐπίσης ὡς ἀκολούθως :

Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην
Παντελεήμονα
Χίου

Ἐπὶ ὑπογραφῇ συμβολαίων συγκαίρομεν ὑμετέρα Σεβασμιόττη εὐχόμενοι μακρότητα ἡμερῶν ἐπ' ἀγαθῷ Μητρὸς Ἐκκλησίας.

Ἀθηνῶν Σπυρίδων

Τῆ 24ῃ λήξαντος μηνὸς ὁ Γεν. Διευθυντὴς τῆς Ἀποστολ. Διακονίας Καθηγητὴς κ. Βασ. Βέλλας μετέβη εἰς Τήνον πρὸς ἐπιτόπιον ἐξέτασιν σχετικῶν πρὸς τὸ ἔργον τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας ζητημάτων, ὁπότεν ἐπέστρεψε τῆ 26ῃ.

Συνῆλθον εἰς σύσκεψιν ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας, κατόπιν προσκλήσεως τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς, οἱ θεολόγοι ἐφημέριοι τῶν ἐν Ἀθήναις καὶ Πειραιεὶ ἱερῶν ναῶν καὶ ἐνημερώθησαν ὑπὸ τοῦ ἀρμοδίου Διευθυντοῦ τοῦ Θ. Κηρύγματος Παν. Ἀρχιμανδρίτου κ. Παντελ. Καρανικόλα περὶ τῆς ὑπὸ τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας μελετωμένης ἐκδόσεως «Κηρυκτικῶν Βοηθημάτων», διὰ τὴν ὁποίαν ἐζητήθη ἡ συνεργασία αὐτῶν. Μετὰ διεξοδικὴν ἐπὶ τοῦ θέματος συζήτησιν, πολλοὶ ἐκ τῶν μετασχόντων τῆς συσκέψεως ἐδήλωσαν συμμετοχὴν εἰς τὴν συγγραφὴν τοῦ πρώτου ἐκδοθησομένου ἔργου τῆς σειρᾶς ταύτης, ὅπερ θὰ περιλαμβάνῃ «Σχεδιαγράμματα Κηρυγματικῶν» διὰ τὰς ἀκινήτους ἑορτάς.

Τὴν Κυριακὴν 25ῃν Μαΐου, συμφώνως σχετικῇ ἐγκυκλίῳ τῆς Ἀποστ. Διακονίας ἔληξαν καθ' ἅπασαν τὴν Ἐπικράτειαν τὰ μαθήματα τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων. Ἐπὶ τῇ λήξει τῶν μαθημάτων ὄργανώθησαν εἰς ἅπαντας τοὺς Ἱ. Ναοὺς εἰδικαί τελεταί, καθ' ἃς, πρὸς τοὺς ἄλλοις, ἐδόθη ἡ εὐκαιρία νὰ πιστωθῇ ἅπαξ ἔτι τὸ ὑπὸ τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων ἐπιτελούμενον ἔργον. Κατὰ τὰς ἑορταστικὰς ταύτας συγκεντρώσεις διενεμήθησαν ἰδιοχείρως ὑπὸ τῶν Ἐφημερίων τῶν Ναῶν, φυσικῶν προϊσταμένων τῆς ἐν τῇ ἐνορίᾳ αὐτῶν Κατηχητικῆς κινήσεως, τὰ ἐνθύμια τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Τὴν 19ῃν Μαΐου ἔληξαν τὰ μαθήματα τοῦ ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ Χρυσοσπηλαιωτίσεως πρώτου οργανωθέντος, συμφώνως πρὸς τὸ ὑπὸ τῆς Ἱ. Συνόδου ἐγκεκριμένον πρόγραμμα τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, Ἀνωτέρου Κύκλου Χριστιανικῆς Μορφώσεως διὰ νεανίδας, ὑπὸ τὴν ἄμεσον ἐπιτελείαν καὶ καθοδήγησιν τοῦ παρὰ τῇ Ἀπ. Διακ. Διευθυντοῦ τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων Ἀρχιμ. κ. Βαρνάβα Τζωρτζάτου. Ἐν τῷ κύκλῳ τούτῳ, εἰς τὸν ὅποιον ἐδίδαξαν ὁ θεολόγος κ. Εὐάγγ. Θεοδώρου μετὰ τῆς συζύγου του, θεολόγου ἐπίσης, ἐφοίτησαν φοιτήτριαι τῆς Θεολογίας καὶ ἄλλαι νεανίδες ἐνδιαφερόμεναι κυρίως διὰ τὸ ἱεραποστολικὸν ἔργον τῆς Ἐκκλησίας, ὑπερεξήκοντα τὸν ἀριθμὸν, ἐδιδάχθησαν δὲ μαθήματα σχετικὰ πρὸς τὴν γυναικεῖαν συμβολὴν εἰς τὸ ἔργον τοῦτο.

Ἐπὶ τῇ λήξει τῶν μαθημάτων τούτων ὀργανώθη τὴν 21ῃν Μαΐου ἡμερησίᾳ ἐκδρομὴ τῶν σπουδαστριῶν εἰς τὴν γυναικεῖαν Μονὴν Φανερωμένης Σαλαμίνας, εἰς ἣν πρὸς τοὺς ἀνωτέρω μετέσχε καὶ ὁ Γενικὸς Διευθυντὴς τῆς Ἀποστολ. Διακονίας κ. Β. Βέλλας. Μετὰ τὴν ὑπὸ τοῦ Ἀρχιμ. Βαρνάβα Τζωρτζάτου τελεσθεῖσαν ἐν τῷ Καθολικῷ τῆς Μονῆς θ. λειτουργίαν, καθ' ἣν ἔψαλον αἱ μετασχοῦσαι τῆς ἐκδρομῆς νεανίδες, αἱ πλείσται τῶν ὁποίων ἐκοινώνησαν τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων, ἐπηκολούθησαν ἀνακεφαλαιωτικῇ τῶν διδαχθέντων συζήτησιν καὶ ἀπεφασίσθη ὁμοφώνως ἡ σύστασις «Συνδέσμου φίλων τοῦ θεσμοῦ τῶν Διακονισσῶν», ἀνετέθη δ' εἰς ἑπταμελῆ ἐπιτροπὴν ἡ διὰ τὴν ἴδρυσιν ἀναγκαῖα προεργασία.

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΑΘΗΝΩΝ

Τῇ Κυριακῇ, 18ῃ λήξαντος καὶ ὥρα 9.30 π. μ. ἐτελέσθη ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ τοῦ Ἀ' Νεκροταφείου μνημόσυνον ἐπὶ τῇ συμπληρώσει τριετίας ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ ἀειμνήστου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κυροῦ Δαμασκηνοῦ, καθ' ὃ ἐλειτούργησεν ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Μεσσηνίας κ. Χρυσόστομος. Κατ' αὐτὸ, ὡς καὶ κατὰ τὸ ἐπὶ τὸ μνημόσυον ψαλὸν Τρισάγιον, παρέστη καὶ ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος μετὰ πολλῶν ἐκ τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν.

— Τῇ 10.30 π. μ. τῆς ἰδίας ἡμέρας ἡ Α. Μ. ὁ Ἀρ-

χιεπίσκοπος προέστη τοῦ μνημοσύνου τοῦ Π. Τσαλδάρη ἐν τῷ Ἀ' Νεκροταφείῳ.

— Τῇ 15ῃ ἐπεσκέφθη τὴν Α. Μακαριότητα ὁ Ὑπουργὸς τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς Ἐθνικῆς Παιδείας κ. Μιχαὴλ μετὰ τοῦ Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου κ. Ἱ. Καρμίρη.

— Τῇ 22ᾳ ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος συνεσκέφθη ἐν τῇ Ἀρχιεπισκοπῇ μετὰ τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Γεωργίας κ. Ἀλαμανῆ καὶ τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Λαρίσης κ. Δωροθέου καὶ Μεσσηνίας κ. Χρυσόστομου ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῆς παραχωρήσεως ἐκκλησιαστικῶν κτημάτων πρὸς ἀποκατάστασιν ἀκτιμόνων.

Ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος προήδρευσε ἐν τῇ Ἀρχιεπισκοπῇ συνεδριῶν τῆς Ἐπιτροπῆς Ἀνοικοδομήσεως Ἱ. Ναῶν (τῇ 14ῃ καὶ 28ῃ) καὶ τῆς Πανελληνίου Ἐπιτροπῆς Ἐνώσεως Κύπρου (τῇ 29ῃ).

— Κατὰ τὸ λῆξαν 15θήμερον ἡ Α. Μ. ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἐδέχθη τοὺς Σεβ. Μητροπολίτας τοῦ Οἴκου Μενικῶ Ἐθνοῦ Πριγκηπωνήσων κ. Δωροθέου, Περγᾶμου κ. Ἀδαμάντιον καὶ Προικοννήσου κ. Φιλόθεον, τοὺς Σεβ. Μητροπολίτας Μυτιλήνης κ. Ἰάκωβον, Ὑδρας κ. Προκόπιον, Σύρου κ. Φιλᾶρετον, Σισανίου κ. Ἰάκωβον, Ἄρτης κ. Σεραφεῖμ, Χαλκίδος κ. Γρηγόριον, Μεσσηνίας κ. Χρυσόστομον, Ἀκαρνανίας κ. Ἱερόθεον, Θεσσαλιώτιδος κ. Κύριλλον, Λαρίσης κ. Δωρόθεον, Ἐθῶν κ. Πολύκαρπον, Κορινθίας κ. Προκόπιον, καὶ πρ. Λήμνου κ. Βασίλειον.

— Ἐπίσης ἐδέχθη τὸν Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπον Σιναίου κ. Πορφύριον, τὸν Σεβ. Μητροπολίτην Κρήτης κ. Εὐγένιον, τὸν Θεοφ. Ἐπίσκοπον Χανίων κ. Ἀγαθάγγελον καὶ τὸν ἐν ΚΠόλει Ἐξαρχον τοῦ Παναγίου Τάφου Ἀρχιμ. κ. Ἰωάννην.

— Ἐπίσης ἡ Α. Μ. ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἐδέχθη τὸν Ὑφυπουργὸν τῶν Ἐξωτερικῶν κ. Ἀβέρωφ, τὸν κ. Φίλιππον Δραγοῦμην, τὸν στρατηγὸν κ. Μελά, τὸν Νομάρχην Πρεβέζης κ. Καφετζῆν, τὴν Μίς Πήτερσον, ἐκπρόσωπον τῆς Ἀμερικανικῆς Ὄργανώσεως Πολεμοπαθῶν Παιδιῶν, τὸν τ. Ὑπουργὸν κ. Κ. Τσάτσον, τὸν Διοικητὴν τοῦ Ἁγίου Ὄρους κ. Κωνσταντόπουλον, τὸν Συνταγματάρχην Γ. Ε. Σ. κ. Δρεβᾶν, τὸν Διευθυντὴν Ἐκκλησιαστικῶν τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐξωτερικῶν κ. Θ. Γρίβαν, τὸν Ὑφυπουργὸν Ἐμπορίου κ. Πολυχρονίδην, τὸν στρατηγὸν κ. Ρέππαν, τὴν Διευθύντριαν τῆς «Unitarian Service Committee» τοῦ Καναδᾶ δρᾶ Lotta Histschmanova, τὸν καθηγητὴν κ. Ν. Λούβαριν καὶ τὴν Καν Σράμμ, σύζυγον Γερμανοῦ Καθηγητοῦ τῆς Θεολογίας, τὸν Διευθυντὴν Ἐκκλησιαστικῶν κ. Ἀνδρ. Φυτράκην, τὸν βουλευτὴν καὶ τ. Ὑπουργὸν κ. Λεων. Ἰασωνίδην, τὸν ἐν Ἀμερικῇ ὄμογενε κ. Δ. Κακριδᾶν, τοὺς βουλευτὰς κ. κ. Κοῖνην καὶ Κοκκέβην, τὸν Δήμαρχον Νικαίας, τοὺς κ. Κ. Παυλίδην καὶ Θεοδοσιάδην τοῦ Συλλόγου Ποντίων «Ἀργοναυταί-Κομνηνοί», τὸν Ἱατρὸν κ. Κατσαρᾶν, τὸν κ. Ἀλέξ. Βελλίνην: τὸν Πρόεδρον τοῦ Ἐμπορικοῦ καὶ Βιομηχανικοῦ Ἐπιμελητηρίου Ἀθηνῶν κ. Κ. Κωνσταντίνου, τὸν κ. Ν. Λανίτην, τὸν μουσουργὸν κ. Πετρίδην, τὸν κ. Θεμ. Τσάτσον, τὸν καθηγητὴν τοῦ Πανεπιστημίου κ. Ἀμ. Ἀλιβιζάτον, τὸν Πρεσβευτὴν κ. Ἀλέξ. Πάλλην, τὸν Ὑπουργὸν κ. Ἀθανασιάδην-Νόβαν, τὸν ἐν Μπουένος Ἄϊρες ὄμογενε κ. Κ. Καρούλιαν, τὸν καθηγητὴν τοῦ Πανεπιστημίου κ. Π. Τρεμπέλαν, τοὺς κ. κ. Πέππαν καὶ Μινέταν, συμβούλους τοῦ Ὁρφανοτροφείου Βουλιαγμένης κ. ἄ.

ΕΠΑΡΧΙΑΙ

Ἱερὰ Μητρόπολις Σπάρτης

Λόγῳ τῶν ἀπὸ τῆς κατοχῆς καὶ ἄλλων κωλυμάτων ἀνασταλείσης τῆς ἐκδόσεως τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Δελτίου «Ὁ ὁσιος Νίκων», μηνιαίου ὄργανου τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Μονεμβασίας καὶ Σπάρτης, ἐκδιδομένου προνοία τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου κ. Διονυσίου, ἐπανήρξατο τοῦτο ἐκδιδόμενον ἀπὸ τοῦ παρελθόντος

Μαΐου πρὸς συνέχισιν τοῦ δι' αὐτοῦ φωτισμοῦ τοῦ χριστεπωνύμου τῆς ἐπαρχίας πληρώματος. Ἦδη ἀπὸ τοῦ πρώτου φύλλου πληροφοροῦμεθα πόσον εἶχον δοκιμασθῆ κατὰ τὴν κατοχὴν αἱ ἱεραὶ τῆς ἐπαρχίας μοναὶ τῶν ἁγ. Τεσσαράκοντα καὶ τῆς Ζερμπίτσης, πόσις δὲ κατεβλήθη κατόπιν προοπάθεια πρὸς ἐπανάρθωσιν τῶν προσγενομένων εἰς αὐτάς μεγάλων καταστροφῶν. Ἐπίσης ἀπὸ τοῦ φύλλου τούτου ἤρξαντο δημοσιεύμενα ἱστορικά ἔγγραφα καὶ ἄλλα ἱστορήματα σχετικὰ πρὸς τὰς δεινὰς ἡμέρας τῶν ἐτῶν τῆς κατοχῆς (1941—1944), ὅτε μάλιστα (3 Νοεμβρ. 1943) ἡ Α. Σ. ὁ Μητροπολίτης Διονύσιος συλληφθεὶς ὑπὸ τῶν γερμανῶν ἐρρίφθη εἰς τὰς φυλακὰς Τριπόλεως.

Εἰς τὴν ἀγαπητὴν συνάδελφον ἡ «Ἐκκλησία» εὐχεται τὴν ἐφεξῆς σταδιοδρομίαν ἀπρόσκοπτον, ἐπ' ὠφελείᾳ τοῦ ποιμνίου τῆς ἱ. Μητροπόλεως.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΠΟΛΕΩΣ

Κατ' εἰδήσεις ἐκ ΚΠόλεως, τῇ παρελθούσῃ Δευτέρᾳ (26 Μαΐου) ὁ Α.Θ.Π. ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης κ. Ἀθηνᾶγόρας, μεταβάς εἰς Ἀγκυραν πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ Προέδρου τῆς Τουρκικῆς Δημοκρατίας, ἐγένετο δεκτὸς μετὰ τῶν προσηκουσῶν εἰς τὸ ἀξίωμα αὐτοῦ τιμῶν.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Ἀγγέλου Ἰ. Καμβύση Διευθυντοῦ TAKE, Ἐκκλησιαστικοὶ νόμοι. Κωδικοποίησις α) Ν. 671/43 «Περὶ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» β) Ν. 5383/32 «Περὶ Ἐκκλησιαστικῶν Δικαστηρίων καὶ τῆς πρὸ αὐτῶν διαδικασίας» γ) Α. Ν. 2200/40 «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων» δ) Ν. 5439/32 «Περὶ Ἐνοριακῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων καὶ Ταμείου Ἀποδοχῶν καὶ Ἀσφαλίσεως τοῦ Κλήρου Ἑλλάδος». Ἀθῆναι 1952 (σελ. 431).

S. Salaville, A. A. Un office grec du «Très doux Jésus» antérieur au «Jubilus» dit de Saint Bernard. Extrait des «Mélanges Marcel Viller» Revue d'Ascétique et de Mystique. Toulouse. (Σελ. 11).

Τοῦ αὐτοῦ, Pour un Répertoire des néo-Saints de l'Église Orientale. Extrait de «Byzantion». Bruxelles 1950. (Σελ. 223—237).

Τοῦ αὐτοῦ, Membre de l'Institut français d'études byzantines, Athènes, Un directeur Spirituel à Byzance au début de Philadelphie. Homélie inédite sur Noël et la vie religieuse. Extrait des «Mélanges Joseph de Ghellinck. S. J.». Museum Lessianum—Section Historique No 14. Éditions J. Duculot, Gembloux 1951. (Σελ. 877—887).

Γεωργίου Γ. Μπεκατόρου π. Θ., Τάξις τῶν ἱερῶν Ἀκολουθιῶν 1952 κατὰ τὸ Τυπικὸν τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας. Ἀθῆναι 1951 (σελ. 192).

Κωνσταντίνου Μ. Κατσαρά Νευρολόγου-Ψυχιάτρου, Φωνὴ βῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ. Ἀθῆναι 1952 (σελ. 223).

Γ. Παπαγεωργίου Ἐράλδου, Συμβολὴ εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς πόλεως Τρίκκης: Οἰκουμένιος Α' ὁ πολιοῦχος.— Διονύσιος Β' ὁ ἐθνικός ἦρας. Τρίκκη 1952 (σελ. 24).

Σάββα Νανάκου Θεολόγου-καθηγητοῦ, Ἐνα στίγμα τοῦ πολιτισμοῦ μας ἡ βλασφημία. Ἐκδ. δευτέρα, ἐπιτηξήμενη. Ἀθῆναι 1952 (σελ. 52).

ΤΑ ΔΟΓΜΑΤΙΚΑ ΚΑΙ ΣΥΜΒΟΛΙΚΑ ΜΝΗΜΕΙΑ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΚΑΘΟΛΙΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Μετὰ πολλῆς τῆς εὐχαριστήσεως πληροφοροῦμεθα ὅτι ὑπὸ τὸν τίτλον τούτον λίαν προσεχῶς ἐκδίδεται εἰς δύο τόμους ἔργον τοῦ ἐν τῇ Θεολογικῇ Σχολῇ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν τακτικοῦ καθηγητοῦ τῆς Δογματικῆς, τῆς ἱστορίας τῶν δογμάτων καὶ τῆς Συμβολικῆς κ. Ἰω. Καμίρη περιλαμβάνον τὰ τῆδε κάκεισε ἐγχατεσπαρμένα καὶ διὰ τοῦτο ἀπρόσιτα σπουδαιότερα ὀρθόδοξα δογματισμολογικά κείμενα. Τούτων θὰ προτάσσωνται προλεγόμενα περὶ

τῆς ἐννοίας, τοῦ κύρους, τοῦ ἀριθμοῦ κ.τ.λ. τῶν συμβόλων, τῶν ὄρων καὶ τῶν λοιπῶν δογματικῶν καὶ συμβολικῶν κειμένων, θὰ ἐπωταὶ δὲ κατὰ σειρὰν α) τὰ τρία ἀρχαῖα οἰκουμενικά σύμβολα (Ἀποστολικόν, Νικαίας-ΚΠόλεως-Ἀθανασιανόν), τὰ Σύμβολα πίστεως, οἱ δογματ. ὄροι καὶ κανόνες καὶ σχετικαὶ ἀποφάσεις τῶν Οἰκουμ. καὶ Τοπικῶν Συνόδων καὶ Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ἱ. λειτουργία τῆς Ὁρθοδ. Ἐκκλησίας καὶ πάντα τὰ μεταγενέστερα αὐτῆς συμβολικά κείμενα. Ἐν παραρτήματι θὰ ἐκτίθενται τὰ τῆς παραδοχῆς τῶν προσερχομένων εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν, τῆς ἀναγνωρίσεως τῶν μυστηρίων τῶν καὶ ἰδία τῶν ἀγγλικανικῶν χειροτονιῶν, τῆς μυστηριακῆς κοινωνίας κ.τ.λ.

Εἰς τοὺς προαποστέλλοντας πρὸς τὸν συγγραφέα (Κηφισίαν, ὁδὸς Διονύσου 20) ὡς πρώτην δόσιν διὰ ταχυδο. ἐπιταγῆς δοχ. 100.000 παρέχεται ἔκπτωσης 20%, εἰς δὲ τοὺς σπουδαστὰς καὶ μαθητὰς τοὺς προαποστέλλοντας δοχ. 70.000 ἐφ' ἅπαξ ἢ εἰς δύο ἴσας μηνιαίας δόσεις ἔκπτωσης 30%.

= Π Α Ρ Α Ρ Τ Η Μ Α =

ΠΡΟΚΗΡΥΞΕΙΣ ΕΚΛΟΓΗΣ ΙΕΡΕΩΝ

Ἱερὰ Μητρόπολις Ζιχνῶν

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ Α. Ν. 2200/1940 «περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων» καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ κανονικά καὶ νόμιμα προσόντα ὅπως καταλάβωσι τὰς κενὰς ὀργανικὰς θέσεις τακτικῶν ἐφημερίων τῶν ἐνοριῶν τῶν Κοινοτήτων:

1) Ν. Ζίχνης, 2) Ἁγίου Χριστοφόρου, 3) Ἀλιστράτης, 4) Ἀμφιπόλεως, 5) Ἀναστασίας, 6) Δαφνουδίου, 7) Κρυσπηγῆς, 8) Λευκοθέας, 9) Μανδηλίου, 10) Μυρκίνου, 11) Ν. Φυλῆς, 12) Π. Καλλοποδίου, 13) Παλαιοκώμης, 14) Πουροδίου, 15) Πρώτης, 16) Σκοπιάς, 17) Συμβολῆς καὶ 18) Τούμπας.

Ἐν Ν. Ζίχνη τῇ 6 Μαΐου 1952

Ὁ Τοποτηρητὴς

† Ὁ Νευροκοπίου Ἀγαθὰγγελος

Ἱερὰ Μητρόπολις Κερκύρας καὶ Παξῶν

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰ ἄρθρα 46 καὶ 47 τοῦ Νόμου 2200/1940 «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων», τὰς διατάξεις τοῦ Νόμου 536/1945 «Περὶ ρυθμίσεως τῶν ἀποδοχῶν τοῦ Ὁρθοδόξου Ἐφημεριακοῦ Κλήρου κ.π.», τὸ ἄρθρον 28 τοῦ Ἀναγκ. Νόμου 542/1945 «Περὶ Ἐκκλησ. Ἐκπαιδεύσεως», καὶ τὴν ὑπ' ἀριθ. Πρωτ. 83719 καὶ ἀπὸ 7-10-1946 Ἐγκύκλιον τοῦ Ὑπουργείου Ἐρησκευμάτων καὶ Ἐθνικῆς Παιδείας, προσκαλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὴν κενὴν Ἐφημεριακὴν θέσιν τακτικοῦ Ἐφημερίου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Λάζου Μανδουκίου-Κερκύρας, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ 48 τοῦ ὡς ἄνω Νόμου ὀριζόμενα πιστοποιητικά ἵνα ἀνακηρυχθῶσιν ὑποψήφιοι Ἐφημέριοι τῆς ἐν λόγῳ Ἐνορίας.

Περὶ σπουδαιότερας πληροφορίας οἱ ἐνδιαφερόμενοι δύνανται νὰ λάβωσι προσερχόμενοι εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

Ἡ παρούσα κοινοποιηθῆτω, μέριμνῃ τοῦ οἰκείου Ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου, δι' ἀναγνώσεως ἐπ' Ἐκκλησίας καὶ θυροκολλησεως ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ, καὶ δημοσιευθῆτω εἰς τὰ Περιοδικὰ «Ἐκκλησία» καὶ «Ἀγ. Ἰάσων καὶ Σωσίπατρος».

Ἐν Κερκύρᾳ τῇ 14 Μαΐου 1952

† Ὁ Κερκύρας καὶ Παξῶν Μεθόδιος

Ἱερὰ Μητρόπολις Διδυμοτείχου-Ὁρεστιάδος

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ «περὶ Ἱ. Ναῶν καὶ Ἐφημερίων» Α. Ν. 2200/40, ὡς ἐτροποποιήθη καὶ

συνεπληρώθη διά μεταγενεστέρων τοιούτων, καλούμεν τοὺς ἔχοντας τὰ πρὸς ἱερωσύνην κατὰ τοὺς θείους καὶ Ἱ. Κανόνας καὶ τὰ νόμιμα, ὡς κατωτέρω, προσόντα, ἐπιθυμοῦντας δὲ νὰ καταλάβωσιν ἐφημεριακὴν θέσιν ἐν οἰκωδῆποτε τῶν κάτωθι σημειουμένων Ἱ. Ναῶν, ὅπως σπεύσωσι καὶ υποβάλωσιν ἡμῖν ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας τὰ σχετικὰ δικαιολογητικά των, διὰ τὰ περαιτέρω:

1) Ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου τῆς πόλεως Σουφλίου, ἂν εἶναι πτυχιούχοι Θεολογικῆς τινος Σχολῆς ἢ διανύουν ἐν αὐτῇ τὸ Β' ἢ Γ' καὶ Δ' ἔτος τῶν σπουδῶν των, ἢ τοιοῦτοι τῆς Ριζαρείου ἢ ἄλλης πεντατάξεως Ἐκκλησιαστικῆς Σχολῆς καὶ

2) Ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου τῆς κωμοπόλεως Καστανιέας, ἂν εἶναι τελειόφοιτοι Ἱερατικῶν ἐν γένει Σχολῶν ἢ Γυμνασίου, οἱ ὅποιοι ἔχουν φοιτήσῃ ἐπὶ διετίαν εἰς ἀνώτερον Ἐκκλησιαστικὸν Φροντιστήριον.

Ἐν Διδυμοτείχῳ τῇ 15ῃ Μαΐου 1952

† Ὁ Διδυμοτείχου καὶ Ὁρεσιτιάδος Ἰωακείμ

Ἱερά Μητρόπολις Ἡλείας

*Ἐχοντας ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 46, 47 καὶ 48 τοῦ Ἀ. Ν. 2200/1940 «περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων» καὶ προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν πλήρωσιν τῆς κενῆς ἐφημεριακῆς θέσεως τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Γεωργίου Μπαρμπότας, καλούμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου ὀριζόμενα προσόντα πρὸς κατάληψιν τῆς ἐν λόγῳ θέσεως, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος υποβάλωσιν ἡμῖν τὰ δικαιολογητικά των, προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν ἀνακήρυξιν αὐτῶν ὡς ὑποψηφίων.

Ἐν Πύργῳ τῇ 17ῃ Μαΐου 1952

† Ὁ Ἡλείας Γερμανὸς

Ἱερά Μητρόπολις Φλωρίνης - Ἀλμωπίας καὶ Ἑορδαίας

*Ἐχοντας ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τῆς παραγρ. 2 τοῦ ἄρθρου 47 καὶ τῆς παραγρ. 2 τοῦ ἄρθρου 50 τῆς κωδικοποιηθείσης Ἐνοριακῆς Νομοθεσίας καὶ προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν πλήρωσιν τῶν κενῶν Ἐφημεριακῶν θέσεων τῶν ἑξῆς Ἐνοριῶν: 1) Βροντεροῦ, 2) Ἁγίου Γερμανοῦ, 3) Ἐθνικοῦ, 4) Κολχικῆς, 5) Λαιμοῦ, 6) Λόφων, 7) Μεσοκάμπου, 8) Μικρολίμνης, 9) Παλαιστράς, 10) Περάσματος, 11) Πολυποτάμου, 12) Πύλης, 13) Πτολεμαίδος - Ἁγίου Ἰωάννου, 14) Ἀντιγονείας, 15) Ἀρδάσσης, 16) Καρποχωρίου, 17) Μανιακίου, 18) Μεσοβουνίου, 19) Μυλοχωρίου, 20) Φούφας (Παλαιοχωρίου), 21) Πελαργοῦ, 22) Πύργων Κάτω, 23) Σπηλιάς, 24) Ἰδας, 25) Κωνσταντίας, 26) Λαγκαδιάς - Περικλείας, 27) Νεοχωρίου, 28) Πολυκάρπης, 29) Προμάχων, 30) Φουστάνης, 31) Χρυσῆς, 32) Σκράς καὶ 33) Κρώμνης, καλούμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου ὀριζόμενα προσόντα, πρὸς κατάληψιν μιᾶς τῶν ἀνωτέρω Ἐφημεριακῶν θέσεων, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος, υποβάλωσιν ἡμῖν τὰ δικαιολογητικά των, προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν ἀνακήρυξιν αὐτῶν ὡς ὑποψηφίων.

Ἐν Φλωρίνῃ τῇ 19ῃ Μαΐου 1952

† Ὁ Φλωρίνης - Ἀλμωπίας καὶ Ἑορδαίας Βασίλειος

Ἱερά Μητρόπολις Σερρών καὶ Νιγρίτης

Προκειμένου νὰ πληρωθῶσιν αἱ κάτωθι κεναὶ ἐφημεριακαὶ θέσεις τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Σερρών καὶ Νιγρίτης τῶν χωριῶν 1) Στεφανινῶν, 2) Βέργης, 3) Χινοχωρίου, 4) Οἰνούτης καὶ 5) Βαλτοτοπίου, κα-

λοῦνται οἱ βουλόμενοι καὶ ἔχοντες τὰ πρὸς τοῦτο νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς παρουσίας δημοσιεύσεως υποβάλωσιν τὰ πιστοποιητικά των πρὸς τὴν Ἱεράν Μητρόπολιν ἡμῶν.

Ἐν Σέρραις τῇ 26 Μαΐου 1952

† Ὁ Σερρῶν καὶ Νιγρίτης Κωνσταντῖνος

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΑΜΕΡΙΚΗΣ
ΒΟΡΕΙΟΥ ΚΑΙ ΝΟΤΙΟΥ

ΘΕΟΛΟΓΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΤΙΜΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

Διαγωνισμὸς διὰ τὴν πλήρωσιν τῆς ἑδρας Ἐκκλησιαστικῆς Μουσικῆς (Βυζαντινῆς καὶ Εὐρωπαϊκῆς)

Ἡ Ἱερά Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀμερικῆς Βορείου καὶ Νοτίου ἐπιθυμεῖ ὅπως προσλάβῃ ἓνα Καθηγητὴν εἰς τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν τοῦ Τιμίου Σταυροῦ ἐν Βοστώνῃ διὰ τὸ μάθημα τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Μουσικῆς (Βυζαντινῆς καὶ Εὐρωπαϊκῆς).

Οἱ ἐνδιαφερόμενοι δέον νὰ ἔχουν τὰ κάτωθι προσόντα:

1. Ἀνωτάτην Θεολογικὴν μόρφωσιν.
2. Νὰ εἶναι ἔγκρατεῖς τῆς Βυζαντινῆς καὶ Εὐρωπαϊκῆς Μουσικῆς καὶ κάτοχοι τῶν ἀπαραιτήτων διπλωμάτων.
3. Νὰ ἔχουν διακριθῇ ὡς συγγραφεῖς μουσικῶν ἔργων καὶ νὰ κέκτηνται ἰκανὴν πείραν καὶ ἐξάσκησιν.
4. Νὰ ἔχουν συστατικὰ φρονημάτων καὶ ὑπηρεσίας.
5. Νὰ ἔχουν συστατικὰ διαγωγῆς καὶ προόδου εἰς τὰ ἰδρύματα, εἰς τὰ ὅποια ἐδίδαξαν.

Θὰ προτιμηθῇ δὲ ὁ κατέχων καὶ τὴν Ἀγγλικὴν γλῶσσαν.

Προσκαλοῦνται δθεν, ὅπως οἱ συγκεντροῦντες τὰ ἀνωτέρω υποβάλωσιν τὰς αἰτήσεις αὐτῶν καὶ τὰ πιστοποιητικά εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Β. καὶ Ν. Ἀμερικῆς — Greek Archdiocese of North and South America, 10 East 79 Street, New York 21, N.Y. U.Z.A. - μέχρι τῆς 15ῆς Ἰουλίου 1952.

Ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ, Μαΐου 26, 1952

(Ἐκ τοῦ Γραφείου τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς)

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Πρὸς πλήρωσιν τῆς κενωθείσης διὰ παραιτήσεως θέσεως τοῦ Δεξιῦ Ἱεροψάλτου τοῦ ἐν Κορίνθῳ Καθεδρικοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ «ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΠΑΥΛΟΣ» δι' ἰκανοῦ βυζαντινοῦ τοιοῦτου, τὸ Ἐκκλ. Συμβούλιον τοῦ Ναοῦ καλεῖ τοὺς ἐνδιαφερομένους ὅπως υποβάλωσιν σχετικὰς αἰτήσεις.

Ἐν Κορίνθῳ τῇ 13ῃ Μαΐου 1952

(Τὸ Ἐκκλ. Συμβούλιον τοῦ Ναοῦ)

“ΕΚΚΛΗΣΙΑ,”

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ

Καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, Ἀκαδημαϊκός

ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

ΕΜΜΑΝ. Γ. ΜΥΤΙΛΗΝΑΙΟΣ

Πρωτοπρεσβύτερος—Καθηγητῆς

Ἐπεύθυνος Τυπογραφείου: ΤΙΜΟΛΕΩΝ ΡΟΥΤΣΗΣ

Ἐν Ἀθήναις. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Ἰαοῦ 1.